

GEEN
GENADE
VOOR
GLAASJES

Per Knudsen

GEEN
GENADE
VOOR
GLAASJES

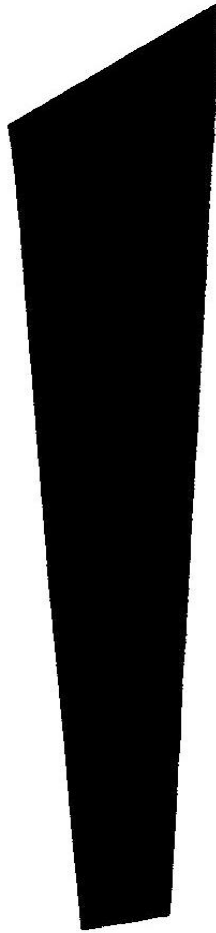
door
Per Knudsen

© 1983-2023 Per Knudsen – De Geillustreerde Pers

Derde druk

Niets van deze uitgave mag op enigerlei wijze zonder schriftelijke toestemming van de schrijver en uitgever vermenigvuldigd, openbaar gemaakt of verspreid worden.

Voor lieve Ine

DE REÜNIE

Een troosteloze avond in de Hollandse polder. De horizon laag, zwart en vlak; bescheiden toneel voor een huiveringwekkend spektakel van torenhoge blauwzwarte regenwolken, onbarmhartig voortgejaagd door een strakke zuidwester.

Haast bedeesd maakt de mens zijn aanwezigheid kenbaar in dit adembenemende panorama: een vaag flakkerend geel schijnsel in een hoekje van het inktzwarte toneel. Menselijke grootheid ontleent men wel aan het overwinnen der natuur; in dit weer kan die grootheid slechts beleden worden binnen vier veilige muren. Aan de rand van de woonkern Goedhuisterveen ligt het multifunctionele streekcentrum Zaal Harmonica.

Zaal Harmonica staat bol van gezelligheid.
'Hahahaha... je hebt gelijk: koning-heer, koningin-dame, kasteel-toren, raadsheer-loper, pion-boer... maar paard-knol?'

Een schaterende lach. Vrolijke stemmen klinken alom. Het feest is echt begonnen. De eindexaminandi van het Werner von Brauncollege, lichting 1968, ontmoeten elkaar na twintig jaar. Het is een aangenaam weerzien.

Zaal Harmonica staat bol van gezelligheid

E nigszins terzijde van het feestgedruis trekken twee reünisten onze aandacht. Ze zijn jeugdig en goed gebouwd met hun 38 jaar; een ongekunstelde zelfverzekerdheid straalt van hen af. Huub van Boere is arrangeur van beroep, en een goede ook. Zijn talenten en doorzettingsvermogen hebben hem de nodige landelijke faam bezorgd. Toch kent Geurt de Ruft hem al 25 jaar als dezelfde eenvoudige enthousiasteling. Met Geurt is meteen de

andere helft van het tweetal genoemd. Begonnen als jong rechtbankverslaggever bij een provinciaal dagblad, runt deze energieke selfmademan nu zijn eigen persagentschap: Ruft's News Agency. Op school vormde dit tweetal een onafscheidelijk duo. Drukke werkzaamheden leken deze vriendschap flink verbutst te hebben. Maar nu, na al die jaren...

'Ik dacht, wat seint hij met die knipoog', doet Van Boere.

'Ik begrijp wat je bedoelt', snapt De Ruft, 'zoiets creëert een stuk onbehagen.'

'Zendkanaal en ontvanger conflicteren in het communicatieveld', verduidelijkt Van Boere.

'Gelul', proest nu De Ruft. En beide vrienden slaan elkaar op de schouders van plezier. Gekscheren over modieuze banaliteiten; zo zijn Huub en Geurt op hun best. Grappen, grollen, flitsende kwinkslagen, maar dan ook plotseling zware ernst en intellectuele diepgang.

'De vraag is natuurlijk of je de materie als stoffelijk of geestelijk beschouwt.' (Van Boere).

MARCELLE DARTIGNY

Het feest is echt begonnen

En dat zie je weer terugkomen in de moderne natuurwetenschap

‘Een vraag zonder antwoord, Huub. Hoe kan ik nu commentaar leveren op de materie waar ik zelf deel van uitmaak.’ (De Ruft).

‘Delen, delen. Het gaat om het geheel. Kijk de Jap, Geurt, zie hoe hij het stoffelijke en het geestelijke in zijn meditatie omvat.’

‘Precies. En dat zie je weer terugkomen in de moderne natuurwetenschap.’

Soms komt een derde het tweetal gezelschap houden. Maar de combinatie van humor en intellect is de meesten te machtig.

‘Geurt, Huub, ik ga eens even verderop kijken. Leuk jullie gesproken te hebben. Zie je straks nog wel.’

‘Goed, goed’, mompelen de beide vrienden, ‘maar doe vooral geen moeite.’ Dit laatste als ze weer alleen met zijn tweeën zijn.

‘A hoy, mag ik even enteren maats?’ Verbazing tekent de gezichten van Huub en Geurt. Maar dan breekt een gulle lach door.

‘Rob, jij, wat leuk! Kom hier!’ Hier komt Rob Glaasjes, van Lloyds of London, vroeger op het college dé grote vriend van zowel Van Boere als De Ruft. Door zijn aangeboren lef en brutaliteit kon hij zich in de buurt van het tweetal staande houden. Oude herinneringen en nieuw bier worden opgehaald. De kleine uurtjes breken aan.

‘Wat een geinig speldje, Rob, wat staat erop?’

‘Groenland uit de EEG.’

‘Hoe kom je daar nu aan?’

‘Tja, god. Ik moest op Groenland voor Lloyds of London een raar zaakje uitzoeken. Een vermeende botsing tussen een oude rotschuit, die overigens prima verzekerd was, en een ijsberg. Over vier weken ga ik trouwens de eigenaar van dat schip, een zekere Sirgurson, aan de tand voelen. Dan zit ik er dus weer.’

Van Boere joelt. ‘Wij ook, wij ook!’

Nu is het Glaasjes’ beurt om verbaasd te staan.

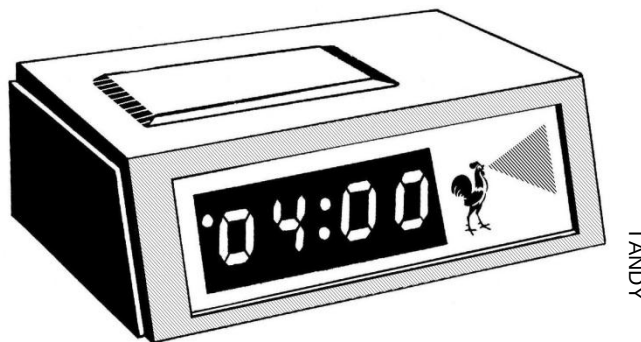
‘Jelui?’

‘Ja, het songfestival volgende maand!’

De Ruft legt uit. Het songfestival wordt dit jaar te Groenland gehouden. Daar Groenland zelf niet over zangtalent beschikt, heeft het gastland een beroep gedaan op de Nederlandse vedette Olga Roll. Zij zal de Groenlandse kleuren verdedigen met het liefdes-vissersliedje ‘Kabbelmie, kabbeljou’. Van Boere vergezelt Olg als arrangeur en De Ruft gaat op jacht voor zijn newsagency.

Opnieuw nieuw bier. De Ruft licht de politieke aspecten toe.

‘Groenland is uit de EEG, zoals jouw button al zegt. De EEG wil haar terug. Door dit reuzeneiland het Eurovisiesongfestival te gunnen en het bovendien via Olga tot favoriet te bombarderen, hoopt Europa Groenland opnieuw voor zich te winnen.’

Het is vier uur

Glaasjes geeft geen cent voor de kansen van Roll en vindt de hele quaestie belachelijk. Geurt vindt dat ook, maar schat de kansen van de chanteuse juist wel hoog.

‘Olga heeft allure’, roemt Van Boere de kwaliteiten van de zangeres. ‘En wat jouw quaestie betreft, Rob, bij de Inuit is het een eeuwenoud gebruik om conflicten middels een zangduel te beslechten.’

‘We zullen zien’, besluit Glaasjes, ‘spreken we af op Schiphol?’

‘Schiphol?? Man, dat is toch zonde. Wij gaan met de boot. Veel spannender.’

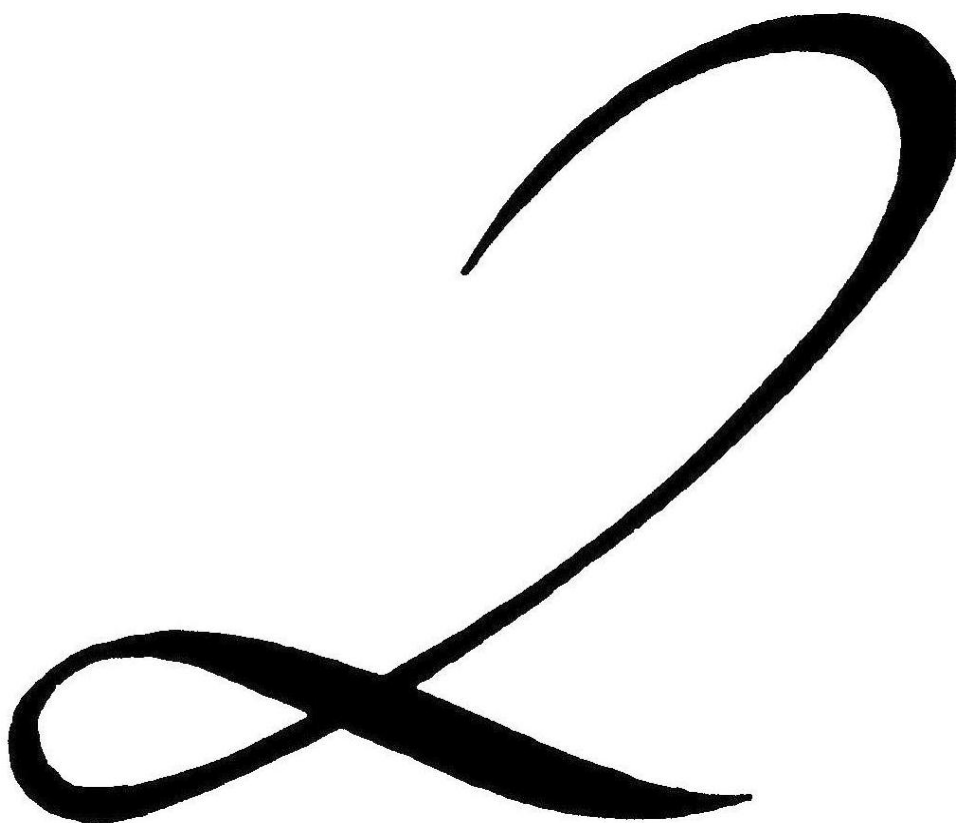
Rob geeft zich gewonnen voor zoveel enthousiasme, al is het wat naïef in zijn ogen.

Zij zullen gezamenlijk passage boeken op de Noordster.

Het is vier uur wanneer zij in een druilerige regen van elkaar afscheid nemen en elk huns weegs gaan.

Het is vier uur wanneer zij in een druilerige regen van elkaar afscheid nemen en elk huns weegs gaan

DE OVERSTEEK

Doef, doef, doef doet de Noordster door de deining van de Doggersbank. Hoe vertrouwd klinken nu die motoren. Geen spoor meer van de twijfels die de reizigers bekropen toen ze voor het eerst de Noordster zagen: het afgebladderde grijs van haar flanken, hier en daar het roestbruin van haar naakte huid prijsgevend; de aangevreten lak van het houtwerk; het groen uitgeslagen koper van de patrijspoorten. Nee, nu is er verbondenheid met zesduizend zwoegende pk's die je over zee dragen. Je doet de treden zingen wanneer je omhoogklimt naar het sloependek, en nog hoger, naar de brug, waar de fluitende wind zich mengt met het kai-kai van meevliegende meeuwen.

Van Boere's handen bevoelen de stevigheid der railing. 'Zo'n schip is een symfonie in staal. Ik hoop dat we een fijne reis hebben', zegt hij.

'En dat we er snel zijn', voegt Glaasjes in.

'Kijk', wijst Huub, 'een Jan van Gent.'

Sinds het schip Delfzijl uitdieselde staan de avonturiers te genieten van de diverse zeevogels die duizelingwekkende duikvluchten uitvoeren in het kielzog van de Noordster.

'Kijk', wijst Huub, 'een Jan van Gent.'

De pelikaanachtige scheert over de golven om plotseling onder water te verdwijnen. Dan schiet de vogel als een Polaris omhoog. Nog even blinkt de zilverwitte prooi vantussen zijn snavel in de middagzon. Met statige vleugelslag wiekt het trotse dier uit het gezicht.

'Prachtig, fabuleus, gracieus.'

'Brr jongens, koud hier', klinkt het melodieus.

'Olga Roll!', kijkt Van Boere achterom.

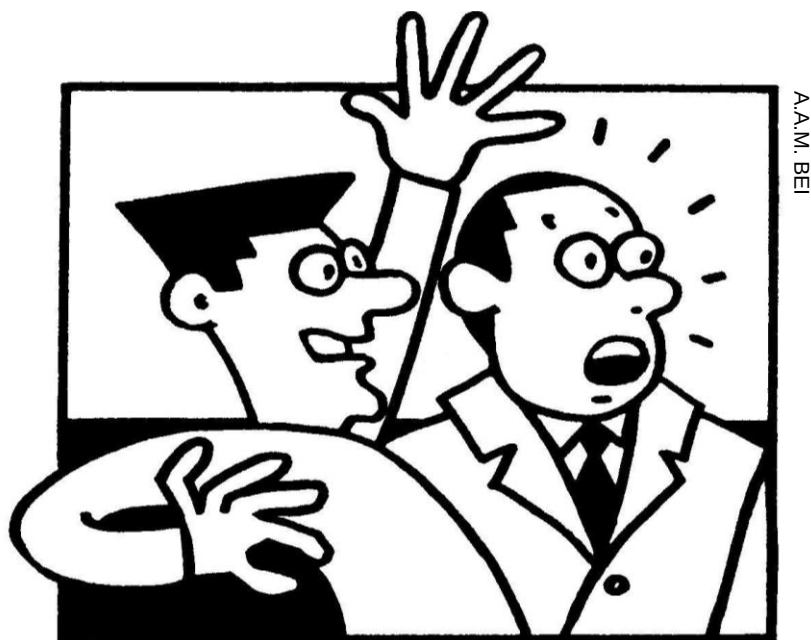
De arrangeur stelt de alt aan zijn twee vrienden voor. Gebiologeerd staren zij de warme persoonlijkheid aan.

'Jongens, ik ga naar binnen, wat lekkers drinken.'

Glaasjes sluit zich bij Olga aan. Van Boere en De Ruft blijven liever nog wat kijken.

'De mazzel', wenst Glaasjes.

'De balle', kaatst De Ruft.

Gebiologeerd staren zij de warme persoonlijkheid aan

Glaasjes, man van de wereld, kan een oog voor vrouwelijk schoon niet ontzegd worden. Nauwkeurig neemt hij de lijnen van Olga's figuur in zich op wanneer hij achter haar aan drementelt. Zijn bevindingen doen hem langs haar heen schieten om haar de deur te openen.

'Godv... ga je gang. En denk om de drempel', vertaalt hij snel de vlamme pijn in zijn tenen.

De lounge is klein, maar gezellig. Ronde tafeltjes staan her en der nonchalant vastgeschroefd in het donkerrode karpert. Mahonie en noten glanzen in het gele licht.

'Een whisky-soda met ijs graag, Rob.'

Even raakt hij haar kastanje lokken wanneer hij het glas voor haar neerzet. Olga toont zich een charmant causeuse en Rob gooit het volle gewicht van zijn eruditie in de schaal. Na drie glazen draait de wereld alleen om hen.

'Dus 90 procent zit onder water', zoemt Olga. Ze beziet de langzaam smeltende ijsblokjes in haar glas.

'Inderdaad', blaast Glaasjes, 'negentig percent bevindt zich onder het zeeoppervlak. Een direct gevolg van het samenspel tussen soortelijke gewichten en uitzettingscoëfficiënten. Wij zien slechts het topje van de ijsberg.'

Olga rilt bij de gedachte. Zij is nu eenmaal geen held op zee. Fijn dat deze sterke man zich over haar ontfermt.

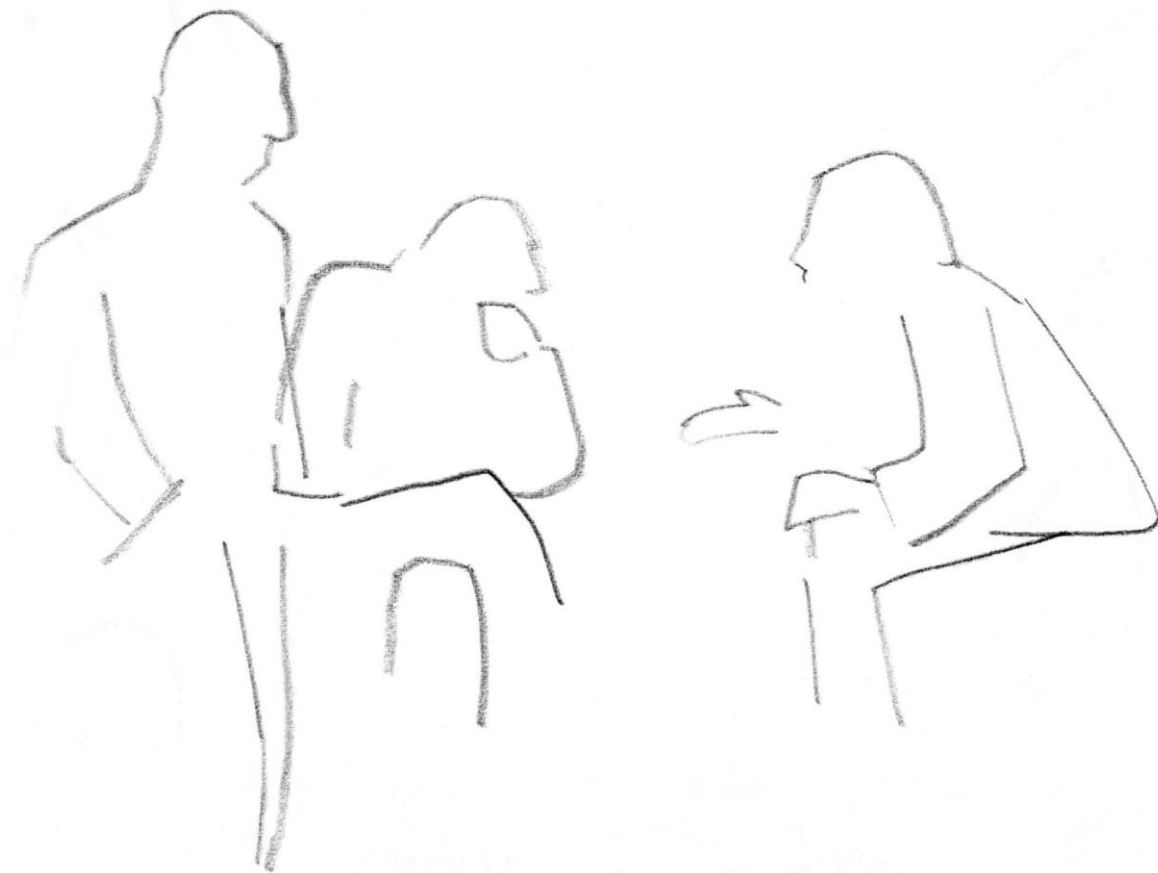
Binnen, in de beschutting van de bar, preluderen de gesprekken op het naderend songfestival en de vreemde rol die Roll daarin speelt. Had zij niet reeds eerder het zoet der overwinning geproefd?

‘De Française France Gall trad op voor Luxemburg. Vicky Leandros won het festival zelfs voor deze ministaat. En die was Griekse.’

Al gauw vliegen namen als Greetje Kauffeld (Nederlands sterretje in Duitsland), Nana Mouskouri (Franse vedette van Helleense afkomst), Lou van Burg (Nederlandse nonkel in Duitsland), Rudi Carrell (idem dito) en de zeer internationale Nicole (van de internationale vrede) over tafel. (Zie tabel).

Nadat Huub en Geurt de tabel aan de omstanders hebben gepresenteerd, is een ieder van de juistheid van Groenlands keuze overtuigd. Talent kent geen grenzen.

GE SWINKELS

Binnen, in de beschutting van de bar, preluderen de gesprekken op het naderend songfestival en de vreemde rol die Roll daarin speelt

Artist	Herkomst	Hoogst belastbaar inkomen genoten te	Gederfd
Willy Alberti	Napoli	Nederland	
Captain Beefheart	Mars	Aarde	
Huub van Boere	Nederland	Paraguay	
Lou van Burg	Nederland	Duitsland	
Jean Jacques Burnel	Frankrijk	Groot-Brittannië	
Dave Clark Five	Groot-Brittannië	USA	
Rudi Carrell	Nederland	Duitsland	
Johan Cruijff	Nederland	Overal	
Dave	Nederland	Frankrijk	
Peter Frampton	Groot-Brittannië	USA	
Boudewijn de Groot	Nederland	Vlaanderen	
Anneke Grönloh	Soerabaja	Nederland	
Eddie van Halen	Nederland	USA	
Trio Hellenique	Griekenland	Nederland	
Herman's Hermits	Groot-Brittannië	USA	
Xaviera Hollander	Nederland	USA	
Bernhard Holtrop	Nederland	Frankrijk	
Greetje Kauffeld	Nederland	Duitsland	
Phil Kilby	Groot-Brittannië	USSR	
Willem de Kooning	Nederland	USA	
V. Kortsnoij	USSR	Suisse	
B. von Lippe-Bisterfeld	Duitsland	Nederland	
Melina Mercouri	Griekenland	Griekenland	
Co Prins	Nederland	USA	
The Scorpions	Groot-Brittannië	Duitsland	
Feargal Sharkey	Noord-Ierland	Groot-Brittannië	
Solsjenitsjin	Oost	West	
Ronnie Tober	USA	Nederland	
Vangelis	Griekenland	Groot-Brittannië	
Max Woiski jr.	Suriname	Nederland	
Vervolgen Elimineren Fuck Off			
Record: 1 of 48			

DE ONTVANGER DER DIRECTE BELASTINGEN

(Zie tabel)

Het schip stampt door de Noordelijke IJszee

Drie dagen later lijkt de idylle van de Doggersbank weken geleden. Een koude poolwind geselt de dekken. Het schip stampt door de Noordelijke IJszee. Koers: Groenland. Olga Roll staat dik ingepakt op het beijzelde sloependek te mijmeren. Zal zij volgende week in staat zijn de Europese podia te heroveren? Een huivering trekt door haar weelderige vormen. Wat zij de laatste jaren heeft doorgemaakt: scheidingen, roddels, de schande. Olga besluit haar longen met de poolwind te meten. Met de handen aan de railing heft ze uit volle borst ‘Kabbelmie, kabbeljou’ aan. Het klinkt als een klok.

Elders, op de brug van het schip, ontstaat commotie.
'Een ijsberg, kap, op 12 uur.'
'Snel bakboord', luidt het consigne.

Een heftige siddering vaart door de Noordster. Het schip wendt de steven. In de lounge valt iedereen om. Vanaf het sloependek weerklinkt een ijselijke gil.

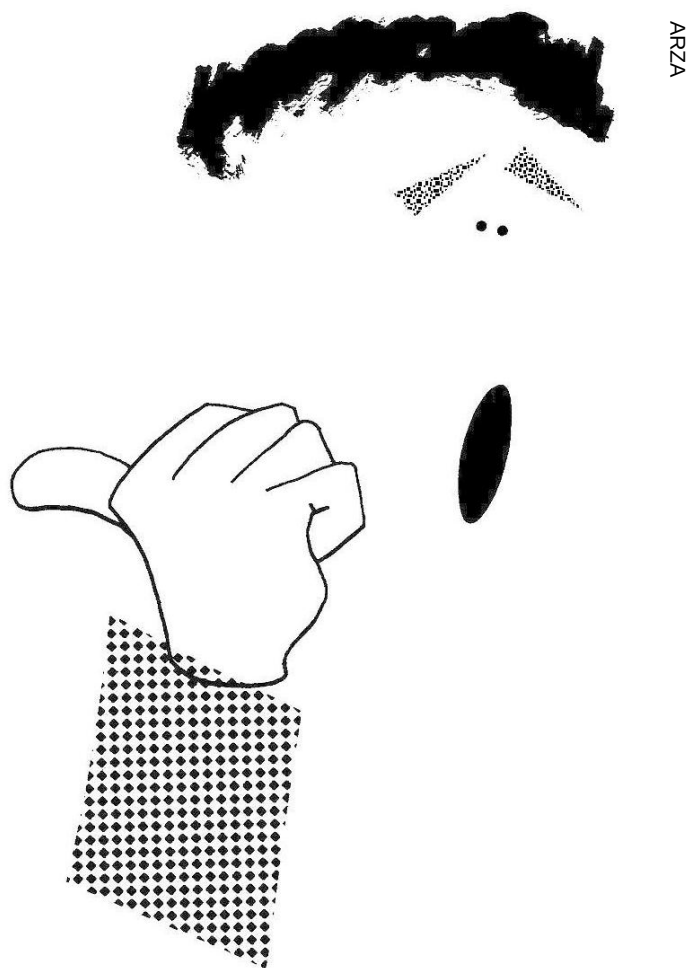
'Te hulp, te hulp, mevrouw Roll is overboord geslagen!'

'Donders, Geurt, als de sodeju naar buiten!', brult Huub.

Getweeën stormen ze half rennend de lounge uit.

'Kijk, daar!', roept Geurt ontzet.

'Sodeju, wat erg!'

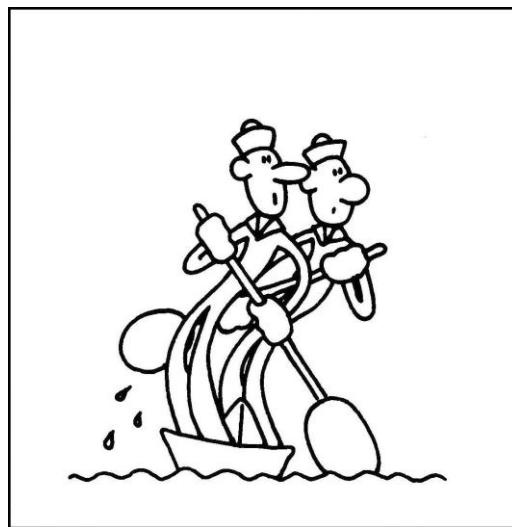
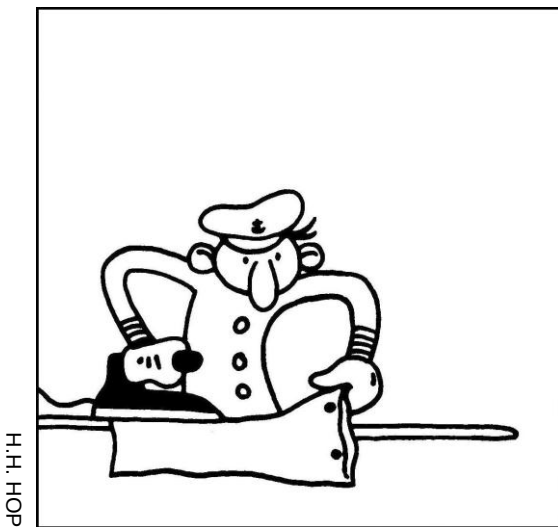
Een ijsberg, kap, op 12 uur

In het kolkende zog, door de kolossale schroeven van het schip opgeklopt in de onafzienbare ijszee, zien de twee vrienden de snel kleiner wordende armen van de zangeres het grauwgroene water wild doormaaïen.

Ook op de brug is het ongeluk ontdekt. Een bel rinkelt ten teken dat de machinekamer de machtige motoren moet stilleggen.

‘Man overboord! Alle hens aan dek!’

Overall klinkt het zware geluid van snelle voetstappen op metaal. De bootzman is al bezig een sloep te strijken. Bemand door enkele matrozen stuift het ranke vaartuig de zinkende zangeres tegemoet.

De bootzman is al bezig een sloep te strijken. Bemand door enkele matrozen stuift het ranke vaartuig de zinkende zangeres tegemoet.

Wanneer de sloep Olga tot op luttele meters is genaderd, gaat de wind liggen. Het wordt heel stil op de 65e graad NB. Beklemming beheerst de bemanning. Zij weten waarvan zulk een stilte spreekt. Maar dan... een stem. Een stem die zingt.

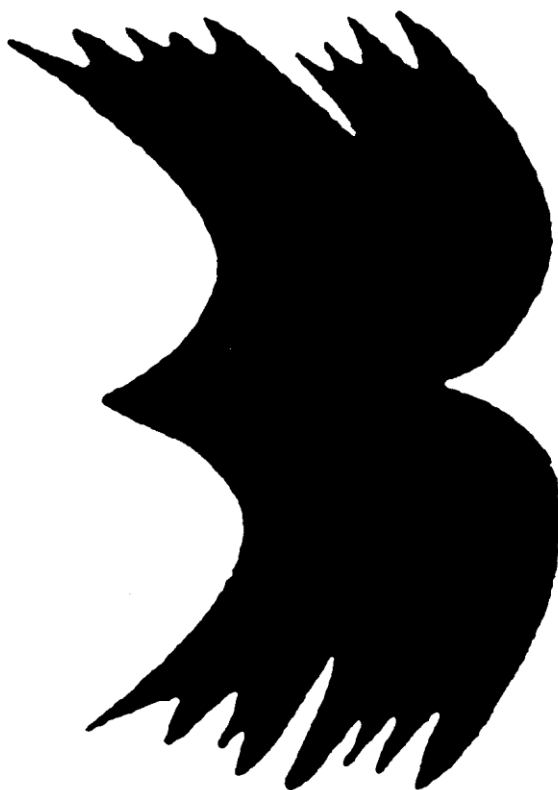
‘Sodeju Huub, ze zingt! Wat een prachtmeid, ze zingt!’

En werkelijk, ‘Kabbelmie, kabbeljou’, schalt het uit de woning van Poseidon.

Sterke matrozenarmen trekken de Hollandse chansonnière de sloep in.

‘Jongens, bedankt’, stamelt ze.

Aan boord van de Noordster stijgt een gejuich op als Olga weer voet aan dek zet.

OP KOOI

Klop, klop, klop, kloppen kloek de ferme knuisten van Geurt de Ruft op de hutdeur van Huub van Boere.

‘Wiedaar?’, klinkt het vriendelijk. ‘Huub, Hubert, doe open, hier Geurt’, fluistert Geurt.

Het is Glaasjes die de deur opent. Een aangename warmte slaat De Ruft tegemoet.

‘Jongen, wat een schrik. Zag je trouwens hoe Olg eruit zag, toen ze uit het water kwam? Geheel doorschijnend. Dien zou ik graag eens heur schoorsteen vegen!’, knipoogt Glaasjes vet.

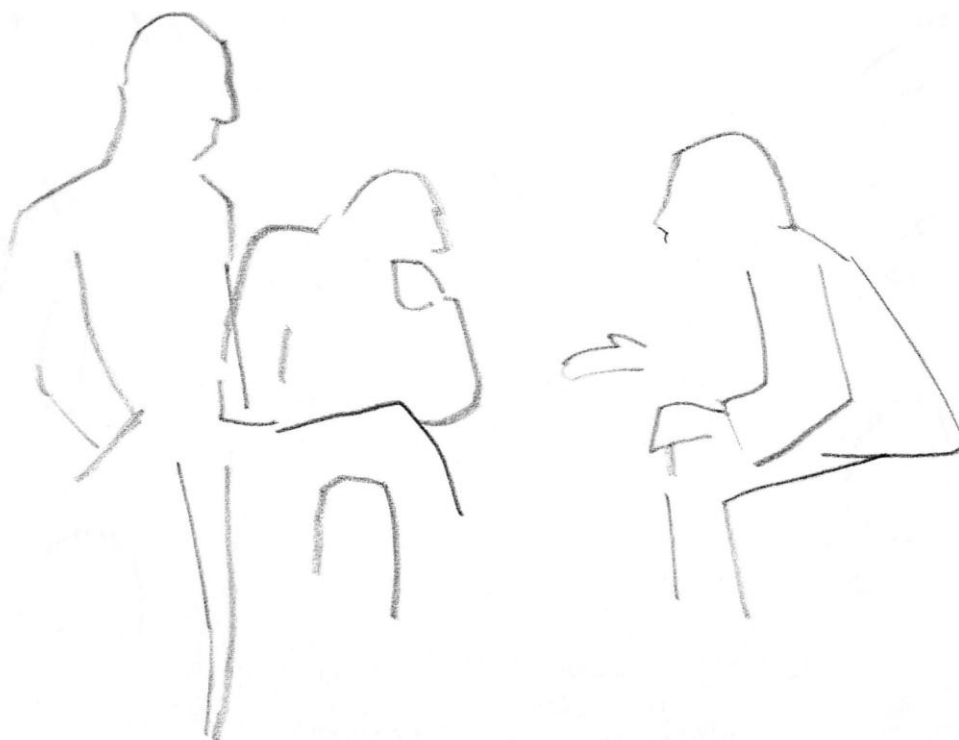
Geurt kijkt ernstig.

‘Wat kijk je ernstig Geurt, scheelt er iets?’, vraagt Huub bezorgd.

‘Er klopt iets niet jongens, er klopt iets niet. Ik heb er over nagedacht!’, zegt de persagent donker. De anderen kijken bevreemd.

‘Hoezo?’, opent Rob.

‘De temperatuur, jongens. Dat kan niet. Het is te koud. Dat houdt geen mens.’ Glaasjes en Van Boere begrijpen er nog niet veel van.

Er klopt iets niet jongens, er klopt iets niet

'Ik begrijp het nog niet helemaal', zegt Glaasjes.

'Ik ook niet', denkt Van Boere.

'Kijk', verklaart Geurt, 'op deze geografische breedte, in deze tijd van het jaar, is de gemiddelde watertemperatuur 1,86 graden Celsius. Polaire winden, opgestuwd onder invloed van de wet Buys Ballot en depressies via Nova Zembla...'

De Ruft legt het geniaal uit. Hij heeft enkele jaren op het KNMI in De Bilt gewerkt, onder leiding van wijlen Van Boere, de broer van Van Boere. Na een kwartier is het duidelijk. Olga Roll heeft ongeveer twintig minuten in het water gelegen. Bij de polair heersende temperaturen blijft geen mens langer dan vijf minuten in leven.

'Er moet een verklaring zijn', oppert Van Boere.

'Maar welke?' stelt De Ruft de hamvraag.

'Misschien deed Olga's warme personality het ijs wel smelten', glundert Glaasjes. Peinzend kijkt Van Boere De Ruft aan.

'Ik ben bang dat je gelijk hebt, Geurt. Het klopt niet.'

'Ach ga weg.' Glaasjes stapt op. 'Bekijk het maar jongens, ik ga meuren.'

Er gebeuren vreemde dingen in de poolzee.

Hij heeft enkele jaren op het KNMI in de Bilt gewerkt, onder leiding van wijlen Van Boere, de broer van Van Boere

DRIE ZIELEN, DRIE GEDACHTEN

De Noordster gaat voor anker op de rede van Godthåb. Godthåb: bloem der Groense natie. Hoofdstad van een volk dat vecht voor zijn identiteit, alle alcohol en suïcide ten spijt. Een motorvlet tuft de opeengepakte Hollanders door de fjord. Opgewonden wijst men elkaar de eindeloze rijen flats. De vooruitgang laat dit eiland niet onverlet. Op de winderige kaai dissimileert de troep in haar onderscheiden delen. Na de gedwongen samenscholing op zee voelt een elk de behoefte even helemaal zichzelf te zijn.

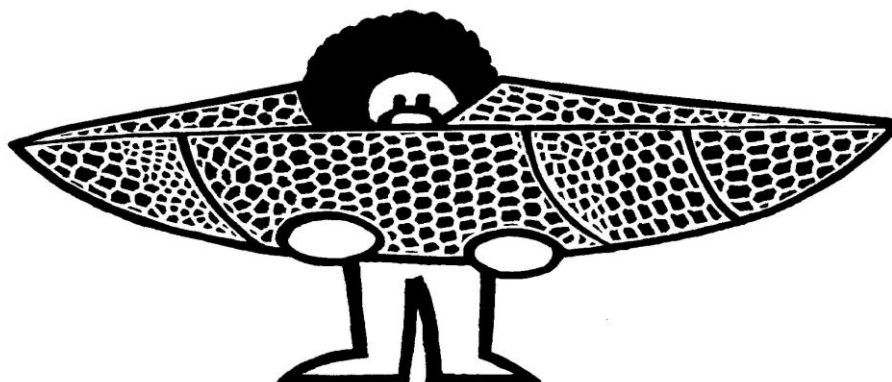
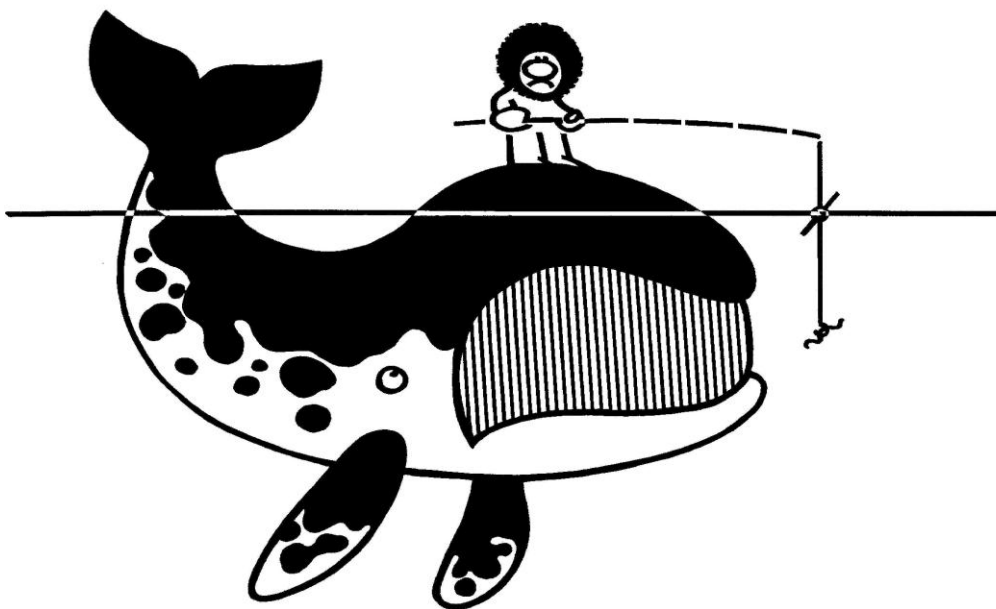
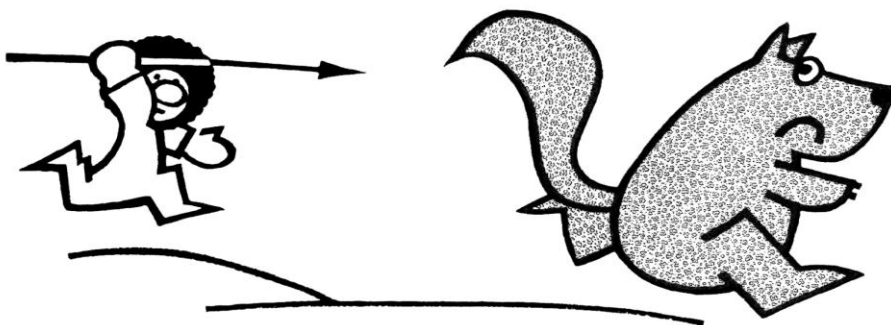
JOSE RAMIREZ

Rob Glaasjes

‘Eerlijk gezegd heb ik me de hele reis nogal verveeld. Geurt en Van Boere zijn weinig veranderd. Aardige jongens, maar nog steeds jongens. Van Boere met zijn stomme kutliedje. ‘Kabbelmie, kabbeljou’, nou vraag ik je. En Geurt dan. Gelul over watertemperatuur. Olg is gewoon een lekker wijf! Stom om met die boot mee te gaan. Met de SAS was ik allang op en neer geweest. Die verzekeringszaak zit me anders flink hoog. Ik hoop dat ik de cognossementen (lijst met scheepsladingen) van de Toni Boltini XII snel te pakken krijg. Hopelijk is Sirgurson wat bijgetrokken. Ik had natuurlijk ook nooit met zijn dochter moeten neuken. Dertien jaar is wel erg jong, zelfs bij de Eskimo’s. En later die hond er nog bij. Tjonge jonge, dertien jaar, maar ondertussen. Niet aan denken Glaasjes. Zou er op het songfestival nog wat te versieren vallen? Eentje die niet zo naar kabeljauw stinkt. Olg zou natuurlijk wel een leuk nummer maken. Lekkere prammen. Niet aan denken! Tsjezus, daar heb je het al, alweer een stijve. Dan maar effe rammen. Eerst nog wat berenvet in heur schoorsteen.

Zo. Ja hoor, lekker. Vijf keer alweer, dat wijf zal wel denken. God, wat is neuken toch lekker.’

Vantussen Glaasjes’ schokkende torso en de vaalbleke matras klinkt het vermoeide gekir van zijn sexpartner. Een kwartier later verlaat Rob Glaasjes, ongehuwd, vader van minstens drie kinderen, taxateur bij Lloyds of London, goedgehumtst en opgefrist, fluitend een groens bordeel en mengt zich onder de pelsjagers, walvissers en kajakhandelaars.

HENK DROST

pelsjagers, walvissers en kajakhandelaars

JOSE RAMIREZ

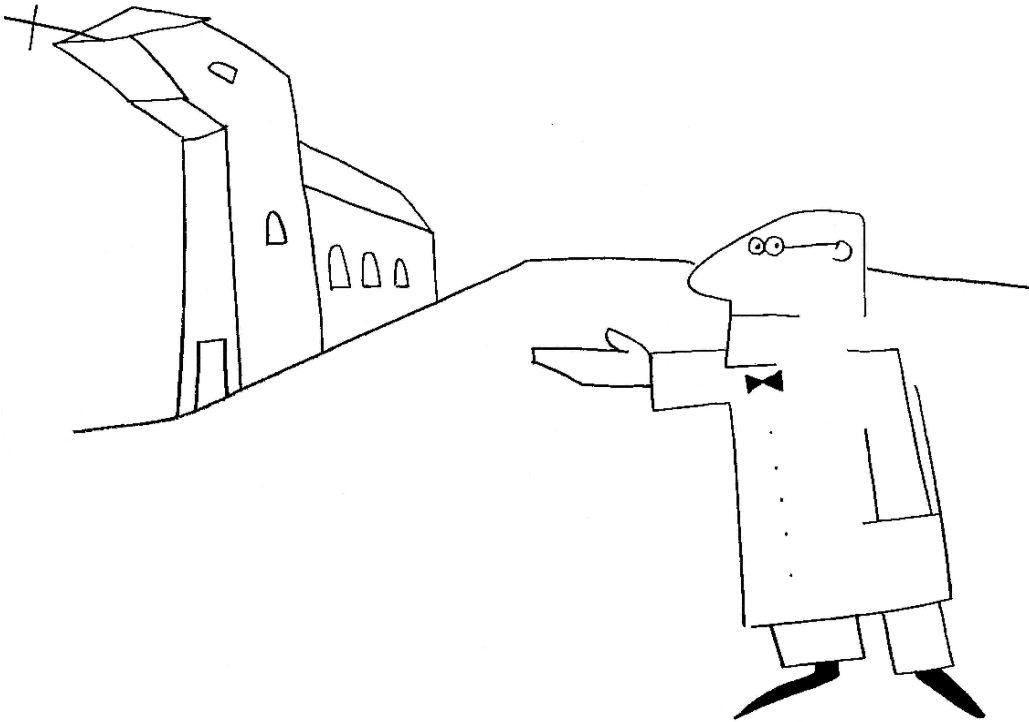
Huub van Boere

Elders, in hotel International, schrijft Van Boere in zijn dagboek: 'Een superbe reis, ongehoord. Nimmer zag ik de oceaan in een dusdanige pracht en praal. Fantastisch. Woorden schieten tekort. Ik verheug me nu al op de terugreis. Wat ben ik blij dat ik dit mag meemaken. Er is wel iets raars gebeurd. De grote vedette van ons gezelschap, Olga Roll, is te water geraakt. Bij een plotselinge manoeuvre van het schip sloeg zij overboord. Twintig minuten lag ze in de ijskoude poolzee. Het was vreselijk om te zien. Gelukkig werd ze gered. Volgens Geurt nu is dit alles onmogelijk. 'Te koud', zegt hij, 'ze had dood moeten zijn.'

Deze quaestie laat me niet los. Ik ging natuurlijk bij het slachtoffer te rade. Olga beschreef mij een merkwaardige ervaring.

Aanvankelijk verstijfde ze van kou, daarna voelde ze een vreemde sensatie, beginnend bij haar dijbenen; gevolg van een plas die ze deed. Maar de warmte werd sterker en ging over in een soort elektriciteit. Raar, lekker en ontspannend, zoals ze het zelf formuleerde.

Het voorval deed me denken aan een andere gebeurtenis, jaren geleden. Ons Werner von Brauncollege was op werkweek in een van Italia's mooiste steden, Pupa. Geurt en ik bezochten stiekem de kerk waarin zich volgens de weekbladen een huilend Mariabeeld moest bevinden. In een verlaten zijbeuk stonden we voor het beeld. Het ongelooflijke gebeurde: MARIA HUILDE! Geurt en ik, we hebben het allebei gezien: MARIA HUILDE!

Er is wel iets raars gebeurd

Doorragt de één het bestofte archief van zijn geheugen en de ander de uitgewoonde belétage van zijn bijslaap, de derde, Geurt de Ruft, drinkt bier. In café Sukkertoppen weerkaatst de barspiegel het pièce de résistance van het établissement: een sneeuwlandschap met daarin een eenzame slede, getrokken door vier husky's. De Ruft verhaalt mij het vervolg van de gebeurtenissen in het veelgeroemde Pupa.

'Dammit, Per, het beeld begon te janken. Huub en ik waren stomverbaasd, flabbergasted. De volgende dag gingen we weer. En opnieuw, Maria begon opnieuw te huilen. We waren totaal opgewonden. Het bestaan kreeg een nieuwe dimensie. Dit schoolreisje ging ons leven veranderen. We besloten ons geheim met iemand te delen. Met Rob Glaasjes. Eigenaardige jongen, maar ook sympathiek. Maar dammit Per, die derde keer, met Rob, hilde het beeld niet. Het hilde niet. Het stond er gewoon bij, zoals duizenden van die beelden. Perplex stonden we Per, perplex.'

Mijn gesprekspartner brengt me in de war.

'Strånge støry chåp, strånge støry', mompel ik half groens.

'Het deed me verdoemme denken aan dat mysterieuze voorval met Olga. Ik weet niet, ergens lijkt het op elkaar.'

Er valt een stilte in Sukkertoppen. De wind giert om de hoeken.

‘Toevallig hoorde ik twee weken geleden nog zo’n onwaarschijnlijk verhaal.’

Geurt frons. Ik vervolg: ‘Twee maanden geleden heeft een ouwe gek een kudde mammoeten voorbij zien komen aan de oevers van Disko-baai.’

‘Disko-baai?’ Geurt kan een glimlach nauwelijks onderdrukken.

‘Ja, Disko-baai, hier even ten noorden van Godthåb aan de westkust’, verduidelijk ik, ‘door militairen en koopvaardij gebruikt als schutplaats. Een kudde uitgestorven mammoeten dus.’

‘Een ouwe gek?’

‘Een betrouwbare bron.’

Geurt kent me. Ik ga niet over één nacht ijs. Al het Groense nieuws vindt in mij een kritisch, betrouwbaar oor en doorgeefluik, waardoorheen hij al jaren zijn nieuwswaarden aangereikt krijgt.

‘Heb je al een verklaring?’, vraagt Geurt.

‘Als ik die zou hebben zou ik de associatie met jouw Mariabeeld niet leggen’, riposteer ik.

‘Mammoeten, stel je voor.’ Geurt snuift. Hij ruikt nieuws.

‘It’s true, Geurt, believe me, it’s true.’ Ijsblokjes tinkelen in mijn glas.

‘Welt’rudsen Knudsen’, humort Geurt, betaalt, groet, draait zich op zijn hakken om en beent gewoonweg weg.

In één teug leeg ik mijn tumbler. Het is laat geworden.

Geurt de Ruft

Per Knudsen
(voor afbeelding: zie titelpagina)

ONTVOERD

Terug in hotel International besluit De Ruft nog even bij Van Boere aan te kloppen.

‘Vertrouw je Knudsen?’, vraagt Huub wanneer Geurt verslag heeft uitgebracht van ons gesprek.

‘Zonder meer.’

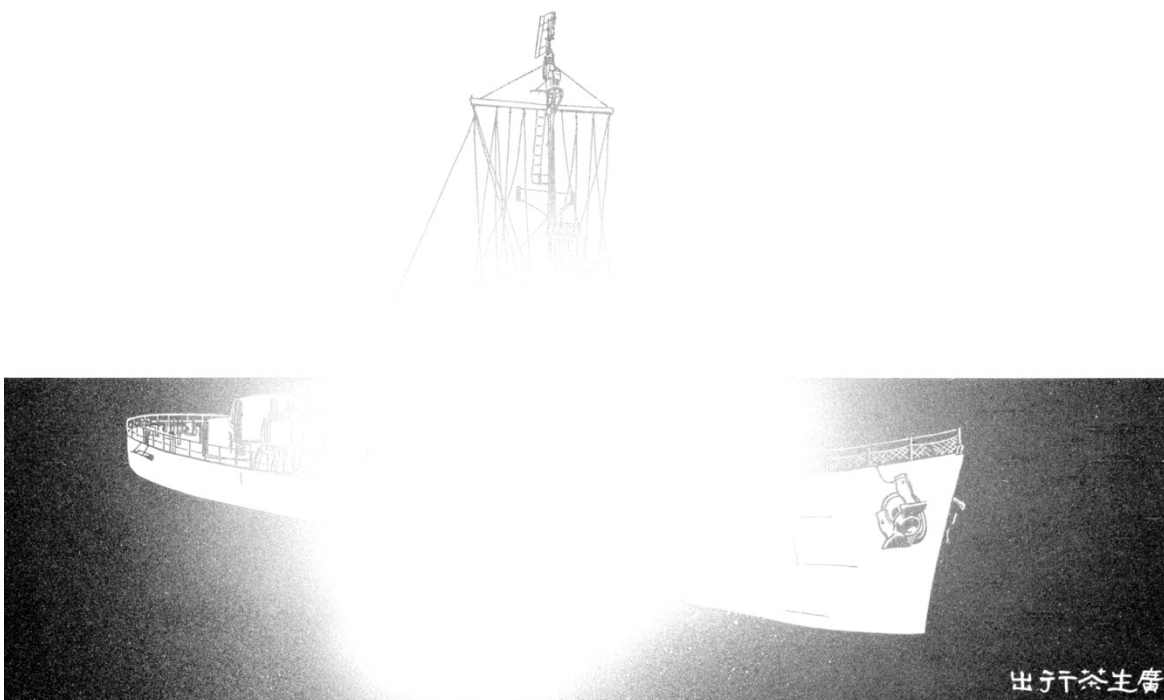
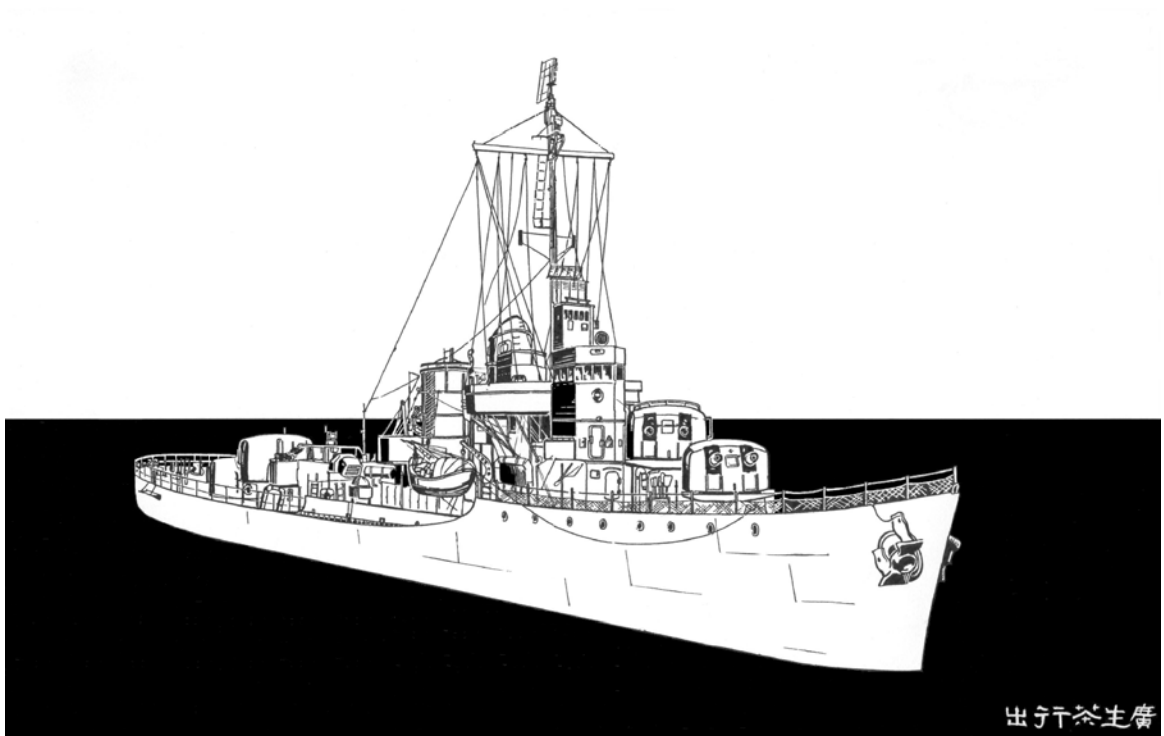
Beiden zwijgen.

‘Ken je het Philadelphia-experiment, Huub?’

De aangesprokene schudt zijn hoofd.

‘In 1943 liet de Amerikaanse marine (U.S. Navy) bij wijze van proef een zeer sterk magnetisch veld inwerken op een schip in de haven van Philadelphia. Wat gebeurde? Het schip verdween, inclusief bemanning. Onzichtbaar, zomaar, terwijl iedereen keek. Vijf dagen later kwam het schip duizend kilometer verderop weer tevoorschijn.’¹

¹ Vgl. C. Berlitz, *The Bermuda Triangle*, St. Albans, 1975.

IRI NAKASHIMA

Het schip verdween, inclusief bemanning

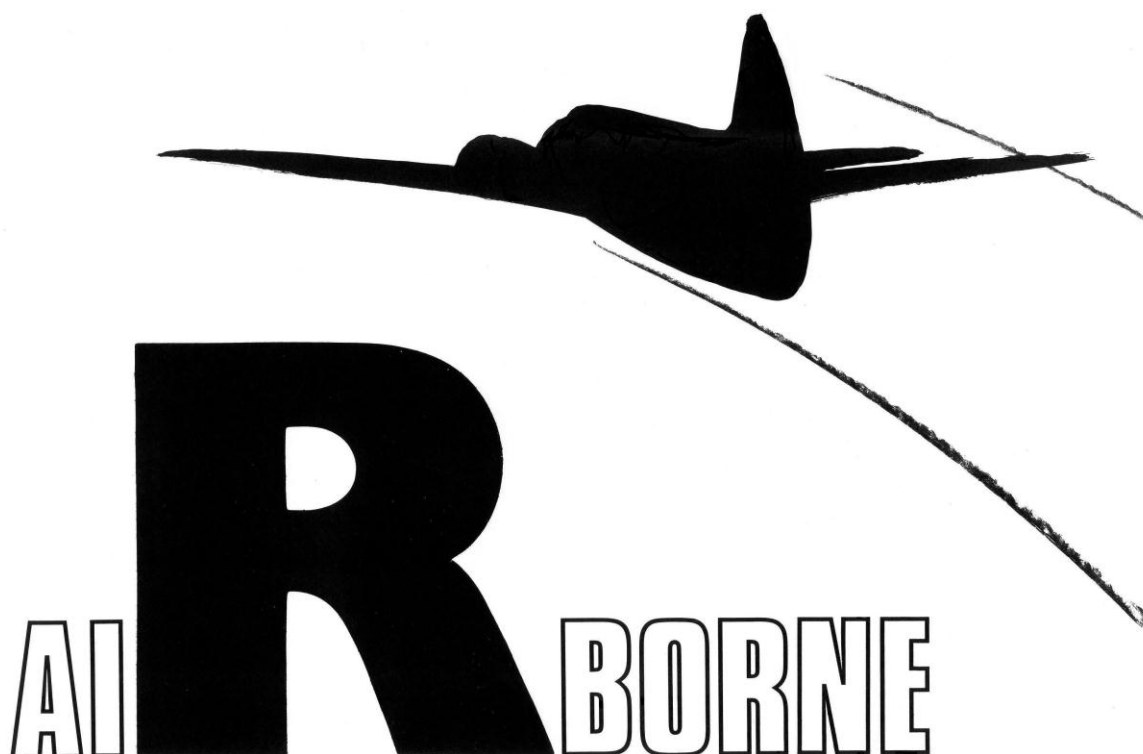
‘Een sterk verhaal Geurt, maar waarom, voor den drommel, vertel je ’t? Meen je soms dat zo’n Philadelphia-experiment verband houdt met de gesignaleerde mammoeten, of met het huilende Mariabeeld, of anderszins met Olga Roll in het poolwater?’

De blik van zijn vriend verontrust de gevierde arrangeur.

‘Maar Geurt... maar hoe.. verduveld, hoe dan toch?’

‘Op deze vragen moet ik je het antwoord vooralsnog schuldig blijven, mijn beste’, spreekt de journalist donker. ‘Maar ik zeg je - ’, maakt Geurt zijn zin niet af. Met een ruk wendt hij zijn blik naar de deur. ‘Ssst, ik hoor wat op de gang.’ Snel en geruisloos vormt hij van zijn hand een beker en hangt deze aan zijn oor. ‘Pas op!’, gilt hij, eer Van Boere uiting heeft kunnen geven aan zijn verbijstering. Maar het is al te laat. Vijf, zes Groenmannen stormen de hotelkamer binnen en slaan de Hollanders bewusteloos. Alles gebeurt nu snel en efficiënt. Onze vrienden worden vastgebonden en geblinddoekt. Een grote slee glijdt voor...

Geen halfuur later stijgt er een Dakota op van vliegveld Godthåb. Aan boord: Geurt de Ruft en Huub van Boere, gegijzeld door vijf, zes terroristen van actiegroep « Groenland uit de EEG ». Bestemming: Duister (X,Y).

JEAN JACQUES NOULLY

AIRBORNE

D.O.S., dat danig door de derde divisie daalde, deed de Dordtenaren donderdag dolenthousiast dansen, domweg door de drie doelpunten die de dwaze doelman doorliet.'

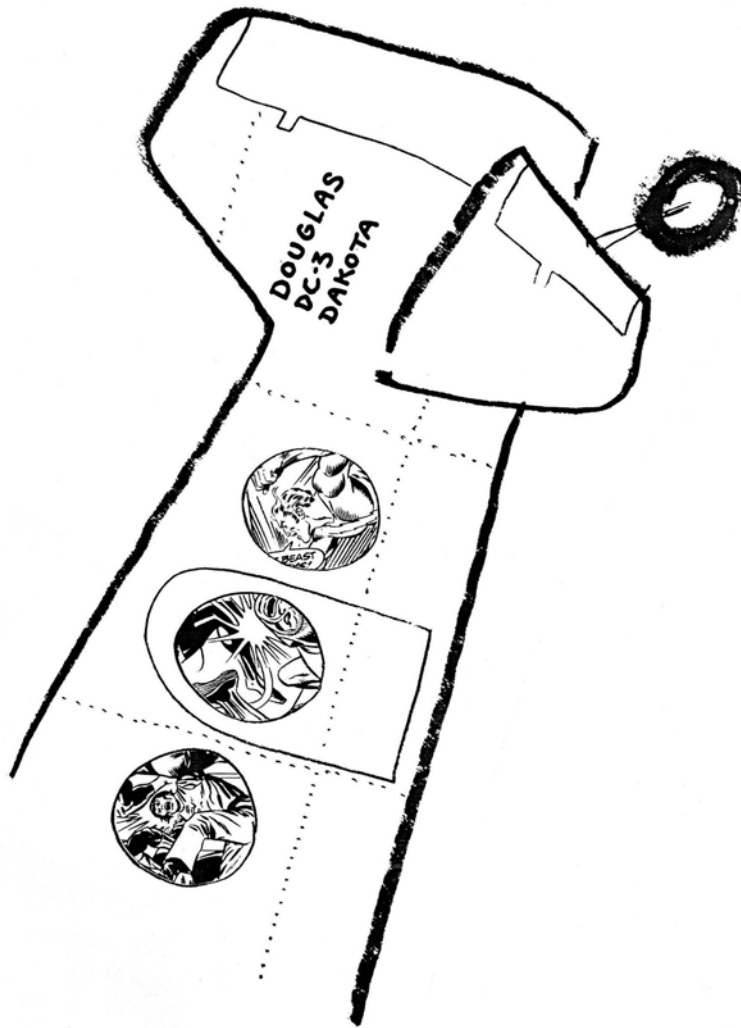
Geurt geeft zich gewonnen. Tegen Van Boere's woordkunsten kan hij niet op. 'Hoelang vliegen we nu al?'

'Geen idee.'

Huub kijkt naar buiten. Het is Duister (X,Y). Pardoes zet het toestel de landing in. De vijf, zes ontvoerders komen het vrachtruim binnen en rammen de vrienden 't stront uit de bilnaad.

'Au!', kan De Ruft nog net uitbrengen.

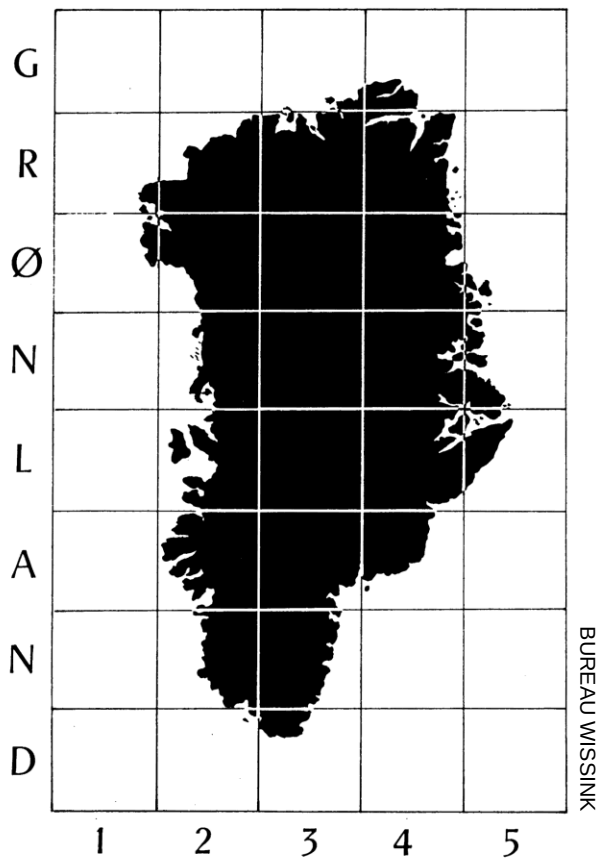
Het duurt een kwartier eer beiden weer bij hun positieven zijn. Ze bevinden zich thans in een slecht verwarmde, doch goed verlichte schuur. Getraliede vensters geven onder meer uitzicht op een havenfront. Afgemeerd een viertal mammoettankers. Met enige moeite kan Huub de namen ontcijferen: Mastodont, Hannibal, Toni Boltini VII en Toni Boltini XVIII. En daar ligt, ingedokt, de prachttanker Toni Boltini XII. Het is een vreemd tafereel.

*De vijf, zes ontvoerders komen het vrachtruim binnen
en rammen de vrienden 't stront uit de bilnaad*

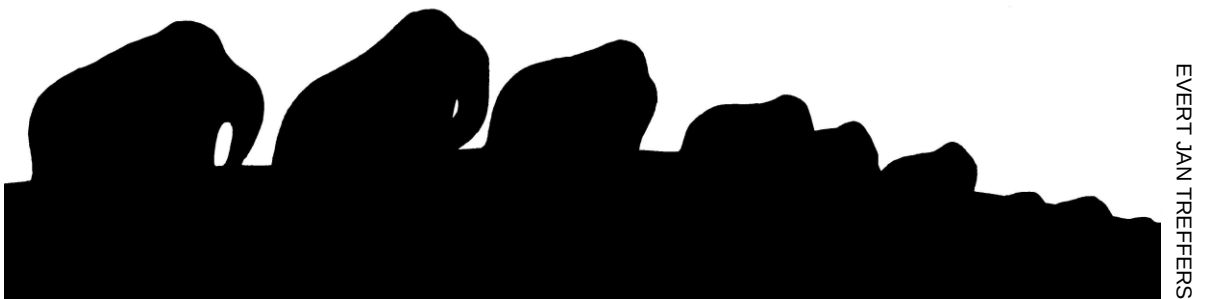
Even verderop, in een goed verwarmde doch slecht verlichte ruimte zitten de vijf, zes ontvoerders samen te zweren. De leider heeft het woord en laat het zich voorlopig niet ontnemen.

‘Kijk mannen, als die Roll wint, keert Groenland terug in de EEG. Dat willen we niet. Dus moeten wij haar optreden laten mislukken. Daarom hebben we Van Boere gekidnapt. Zonder de begeleiding van die muzikant is die Roll nergens. Jammer genoeg moesten we zijn vriend ook meenemen. Het zij zo. We moeten die twee dus vasthouden tot na het songfestival. Dan blijven we uit de EEG. Hier in Disko-baai (A,2) zal niemand ons zoeken, al moet ik zeggen dat er wel veel scheepsbewegingen zijn. Het zij zo. Nog vragen? Dan aan het werk.’

Hier in Disko-baai (A,2) zal niemand ons zoeken

De vier, vijf andere boeven pakken hun kranten en puzzelmagazines.
In de schuur staat De Ruft doorheen de tralies landinwaarts. Silhouetten van
geslurfde slaganders vervormen de horizon.

Silhouetten van geslurfde slaganders vervormen de horizon

DE BORDJES VERHANGEN

Het Noorderlicht maakt plaats voor zonlicht, wat grosso modo niet op hetzelfde neerkomt.

‘Mastodonten mogen mensen mishandelen; maar mag men meevoelen met minderjarige meisjes molesterende middelbare mijnwerkers...’

‘Nu even niet alsjeblieft’, kapt De Ruft Huub’s spelerei af. ‘We zijn zuur.’

‘Gelukkig is Rob nog op vrije voeten, misschien dat hij...’

De deur wordt ontgrendeld en Glaasjes kukelt naar binnen. Zijn ogen zijn dichtgekoekt met bloederige korsten, omrand door lillend etter.

‘Heavens.’

‘Wij zijn het Rob, Huub en Geurt.’

Met Geurt en Huub hangend aan zijn lippen overkomt Glaasjes al snel zijn verbazing aangaande deze verrassende ontmoeting.

‘Ik kan me niets meer herinneren. Ik ben hier, maar ik weet niet hoe. Daar zou ik het bij willen laten.’

‘We moeten ontsnappen’, zegt De Ruft.

Even later staan de drie vrienden buiten.

‘Brr, wat koud’, zegt Geurt.

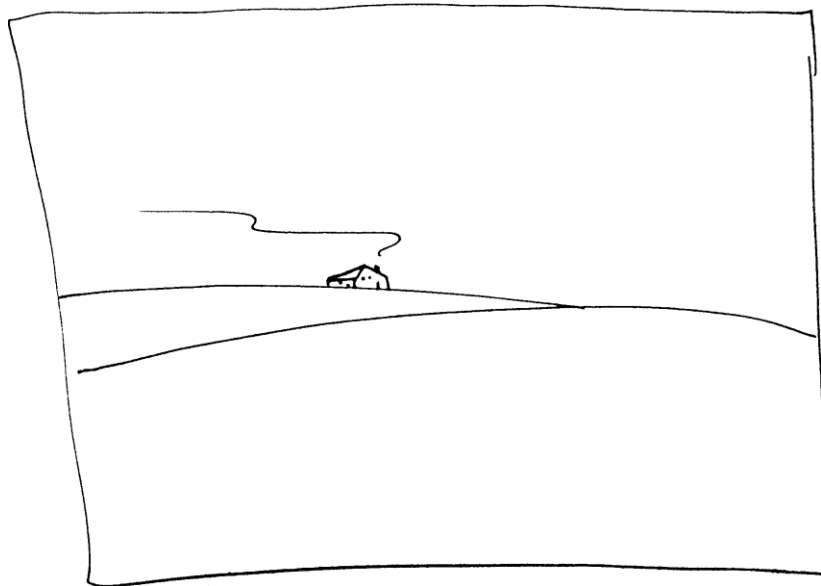
‘Wat heet’, bromt Rob.

‘Laten we eerst hulp vragen, daar verderop, bij dat slecht verlichte, doch goed verwarmde huisje.’

‘Goed idee’, monkelt de blind om zich heen tastende Glaasjes.

‘Ja hè.’

‘Zo is dat.’

MARJOL VAN OUDENHAMME

*Laten we eerst hulp vragen, daar verderop, bij dat slecht verlichte,
doch goed verwarmde huisje*

Zeven decameter verder staan zij voor de deur. De Ruft trekt zijn wenkbrauwen tot vraagtekens samen wanneer hij het naambordje leest: P. Knudsen. En gedrieën staan zij paf wanneer in de deuropening de vijf, zes terroristen verschijnen. De laatsten verpaffen niet minder. Dat is hun ongeluk. Met vijf, zes uppercuts zijn ze neergeslagen.

‘Bij het KNMI noemden we dit: geen neerslag van betekenis’, bluft De Ruft.

‘Kijk, daar staat een Dakota!’

‘Wat gebeurt er toch’, teutert de visueel gehandicapte Glaasjes.

Lachend laden de beide kameraden hun slachtoffers en derlui kennelijke slachtoffer in de machine en vertrekken.

Terug in Godthåb leveren ze de boeven af bij de officiële instanties en zoeken hun hotelkamers op.

‘Lekker slapen jongens. Welterusten.’

De Ruft trekt zijn wenkbrauwen tot vraagtekens samen

Op dat moment verstoort het rinkelen van de telefoon in de hùskammer mijn afwas.
'Ja', neem ik op.

'Scheissbergen hier', verrast mijn CIA-chef mij.

Een noodgeval, schat ik. Anders zou de kolonel mij nooit thuis bellen.

'Knudsen, dit is knudde. Hoe kan jij zo stom zijn?'

'Ja, gek hè', geef ik grif toe. Ik weet bij god niet waar de man het over heeft, maar met overste Scheissbergen kan je het maar beter eens zijn.

'Ik vertelde je hen Hollanders te neutraliseren, maar ik vertelde je niet, precies die plek te gebruiken waar wij onze undercover experimenten uitvoeren, Knudsen.'

'U bedoelt Disko-baai, Scheissbergen?'

Koortsachtig bereken ik mijn kansen om dit gesprek niet het einde te laten zijn van mijn geheime deeltijdbaan bij de Amerikaanse geheime dienst.

'Dat is 'm, Knudsen.'

'Hoe kan ik dat nou weten, overste. Ik heb daar gewoon een buitenhuisje. Alle informatie over uw experimenten is ook voor mij geheim. Dat weet u toch zelf het beste, kolonel?'

Even is Carl H. Scheissbergen stil. Dan niet meer.

‘Luister, Knudsen, luister. Operatie Songfestival wordt tot nader order uitgesteld. Eerst hebben we nu voor het subject Glaasjes te zorgen. De man moet koud gesteld worden. Hij ontsnapte, samen met de andere gevangenen en heeft sommige zeer geclassificeerde documenten in handen gekregen. Vitale belangen staan op het spel. Ausradieren dus. En je doet het beter vlug.’

‘-’.

‘Knudsen?’

‘Ja overste.’

‘Zorg ervoor, Knudsen, zorg ervoor.’

Als een paarsfluwelen doodskleed omhangt mij de stilte in de hüskammer. Ausradieren, ausradieren. Scheissbergen meent serieuze zaken, zoals hij het zelf zou zeggen. Niet dat Rob Glaasjes mij bijzonder sympathiek is, maar ausradieren... Per slot is hij wel de hoofdpersoon in mijn boeken. Hoeveel delen kun je over een dode held schrijven? Een snelle rekensom op mijn zakjap leert mij dat Scheissbergen lucratiever is dan de Rob-reeks.

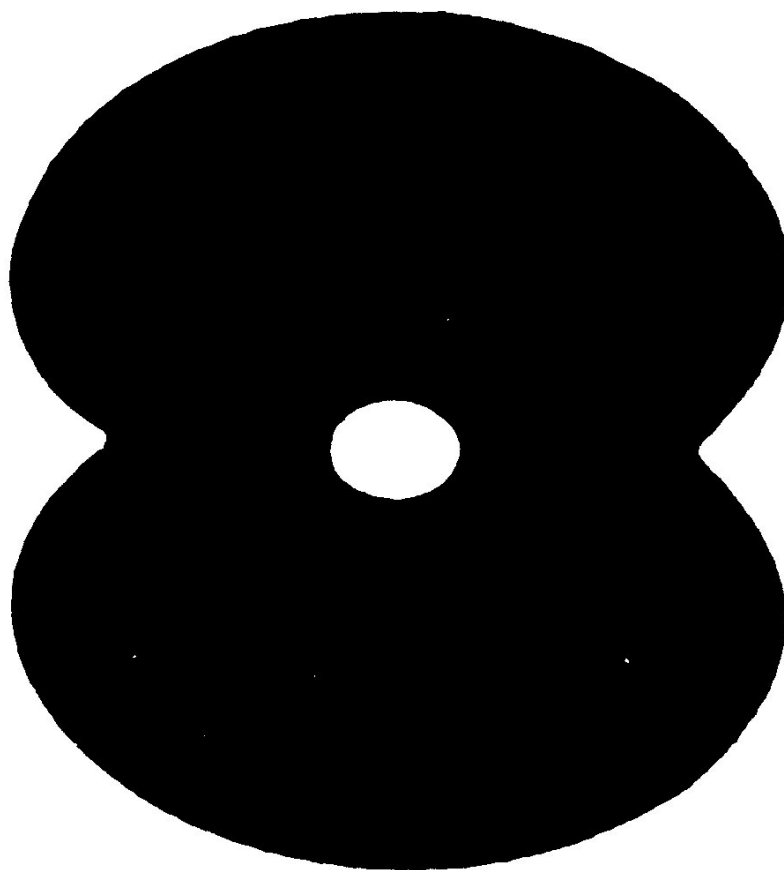
Ausradieren dus. Hoe mijn motieven te vergulden? Ik weet, de Verenigde Staten houden niet van kritische pottenkijkers. En de stabiliteit binnen het bondgenootschap is al zo aangevreten na de kruisraketten, de West-Europese Unie en Starwars. Een Groenland buiten de EEG biedt nu eenmaal een betere garantie voor een rustig verloop van de experimenten die de wereldvrede uiteindelijk bevorderen. Dat zei Scheissbergen zelf. Dus was het ook mijn taak, als Groen en als wereldburger, om te voorkomen dat Groenland het songfestival zou winnen. Dus zorgde ik ervoor dat die drie tijdelijk werden weggewerkt. Wat een stom toeval dat juist die ontvoering de, mij overigens nog steeds duistere, experimenten aan het daglicht dreigt te brengen. Shit Scheissbergen, hoe pak ik dit nu weer aan?

Van broodschrijver tot huurmoordenaar... de implicaties van Scheissbergens opdracht laten me niet meer los. Met de pen ben ik nu eenmaal heel wat vertrouwder dan met het wapen. Een routinier als ik verzint dan ook wel meteen een goede titel voor dit naar alle waarschijnlijkheid laatste Glaasjesavontuur: ‘Geen Genade voor Glaasjes’.

Dat moet ’m worden. Es kijken... Het beste pak ik de draad weer op bij de triomfantelijke thuisvlucht van onze helden...

Scheissbergen hier

DE COGNOSSEMENTEN (LIJST MET SCHEEPSLADINGEN)

Niet nadat de DC-3 haar kruishoogte had bereikt, stak er een heftige brainstorm op, die slechts werd onderbroken wanneer de twee zienden beurtelings naar het vrachtruim togen om bijgekomen terroristen neer te slaan.

‘Wat is er in hemelsnaam gebeurd en hoe valt het te verklaren?’, vraagt Glaasjes zich hardop af.

‘Allereerst moet ik bekennen dat ik een kudde mammoeten heb gezien vandoor de tralies’, opent Huub de discussie.

Glaasjes kijkt leeg, hij ziet niets.

‘Verrek Huub, ik ook’, vult De Ruft bij, ‘het gebeurde doet mij sterk denken aan een time-warp.’

‘Mij ook’, meent Van Boere.

Glaasjes luistert allang niet meer. Hij bemerkt dat er beweging zit in zijn linkerooglid. Hij klemmt zijn kaken opeen. Zijn nagels rullen de dichtgekoekte oogluiken open. Eindelijk weer licht! Contouren van een rugleuning. De metalen huid van een vliegmachien. En wat is dat? Als een baby op ontdekkingsreis trekt Glaasjes een proppapier vantussen de kierende spanten van d'oude kist. Hij vouwt haar open en tuurt met zijn geteisterd kijkgerei.

'Jongens, de cognossementen (lijst met scheepsladingen)!', werpt hij uit en toont de proppapier, die nog zoëven dienst deed als bescherming tegen de ijzige poolwinden, die dit deel van de wereld nu eenmaal regelmatig bestormen. Temperaturen van 50° onder nul zijn hierbij geen uitzondering. Er worden windsnelheden bereikt van 120 knots. Zo'n proppapier heeft dus wel degelijk een functie.

'Jongens, de cognossementen (lijst met scheepsladingen)', doet Glaasjes weer. De anderen jubelen van vreugde. De Ruft, die het vliegtuig bestuurt, laat van louter opwinding een looping. Vlak voordat het toestel te pletter zal slaan komt Geurt weer tot zichzelf.

Glaasjes, die inmiddels groen ziet, bestudeert de lijst met scheepsladingen (cognossementen).

'Ja hoor, het klopt. Dit jaar zijn er in Disko-baai (A,2) honderdttwintig scheepsbewegingen geregistreerd van mammoettankers vol "onbewerkt ivoor".'

'Dat verklaart alles', stoot Huub Glaasjes om.

'**M**aar Per, dat enthousiasme van die twee esoterische Hollanders komt wel erg uit de lucht vallen', klinkt het schel van over mijn schouder. Het is mijn lieve Ine, die zich zonder concurrentie als mijn meest kritische lezer mag beschouwen.

Ik had haar eigenlijk nog niet thuis verwacht.

'Hoe bedoel je, lieve Ine?', begin ik zoet.

'Ik bedoel, Per, dat De Ruft en Van Boere geen enkel benul hebben van de betekenis van die cognossementen (lijst met scheepsladingen) van je. Zij zitten op een heel ander spoor, op het bovennatuurlijke af, warm poolwater, huilende Mariabeelden, dingen zien die anderen niet zien. Het soort flauwekul waar jij mij op vakanties altijd heen wil slepen.'

'Maar lieve -'

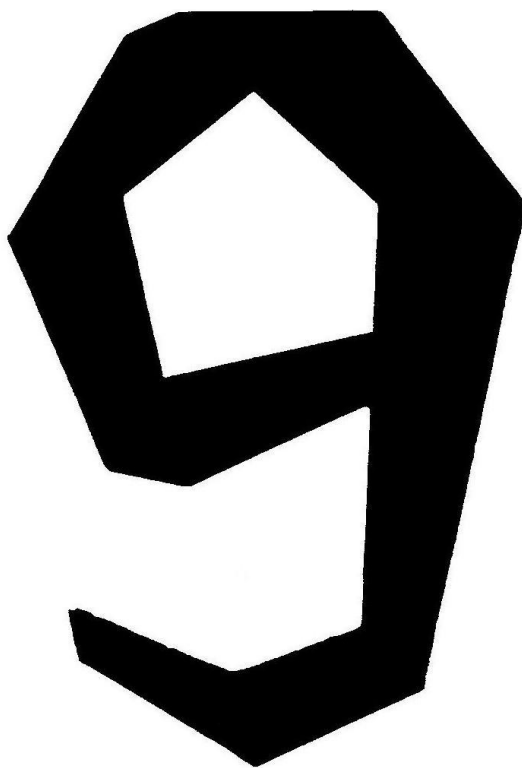
'Niks lieve, dat heeft hier geen reet mee te maken.'

Op hoge poten stapt Ine Knudsen mijn werkkamer uit. Geschrokken tik ik de laatste regels van episode acht. Mijn zojuist herwonnen werklust is aanmerkelijk bekoeld.

SACHA ZANDSTRA

Ik bedoel, Per, ...

EEN ZAKELIJK GESPREK

De middag heeft al veel van haar jeugdige glans verloren als Glaasjes zijn bruingeronnen ogen openkiert.

‘Aquarium’, is zijn eerste gedachte. Moeizaam richt hij zijn hoofd op. Ah, het zijn de door hotel International zo zorgvuldig uitgekozen overgordijnen in onnavolgbaar Scandinavisch turquoise, die het daglicht zo’n onderwatertint geven.

International? Toni Boltini! De bruten die mij knock-out sloegen! De Dakota! De cognossementen (lijst met scheepsladingen)! Sirgurson!

Glaasjes is weer helemaal bij de les. Er dienen daden gesteld te worden. Taxatie duldt geen stagnatie, luidt één van zijn deviezen. Hij grijpt de telefoon.

‘Roomservice.’

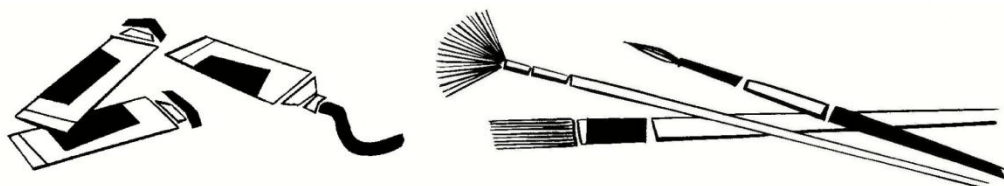
‘Ja, kamer 714 hier. Heeft u eerste hulp in huis? Ik heb een ongelukje gehad.’

‘Ik zal de dokter sturen, meneer.’

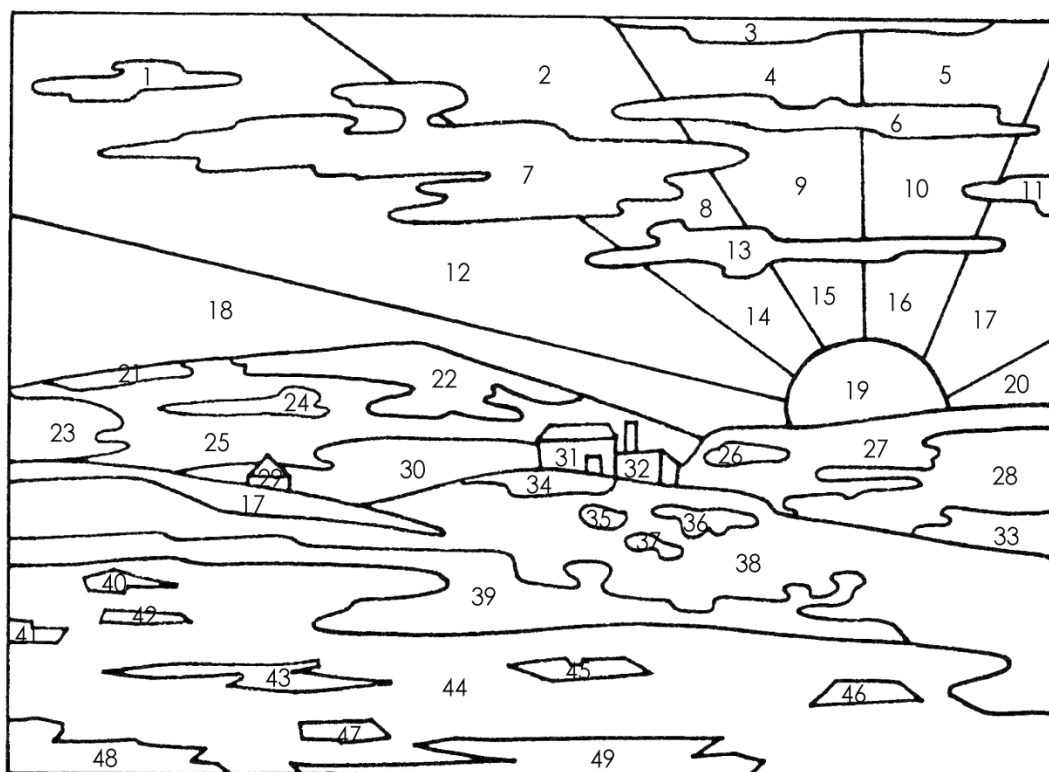
‘Heeft u geen verpleegster?’, kan de onverbeterlijke seksist het niet laten.

‘No, sir.’

‘Doet u dan maar een typemachine.’

1 Blanc 2 J. de cadmium clair 3 Jaune orangé 4 Vert jeunâtre 5 Vert de Hooker 6 Bleu celeste 7 Indigo 8 Carmin extrafin 9 Vermillion clair 10 Rouge anglais 11 Brun Van Dijck 12 Sepia 13 J. de cadmium citron 14 Vert de Prusse 15 Outremer 16 Carmin de garance 17 Ocre d'or 18 Noir d'ivoire 19 J. de cadmium joucé 20 Vert de vessie 21 Bleu de cobalt 22 Rouge de Saturne 23 T. de Sienne brûlé 24 Rouge de Pompei 25 Gris souris 26 Gris foncé 27 Jaune olive 28 Vert kaki 29 Gris acier 30 Jaune de Naples 31 Ocre lumière 32 Abricot 33 Olive brunatre 34 Rouge jaune 35 Rouge anglais 36 Brun châtaigne 37 Cannelle 38 Rouge de Venise 39 Brun orangé 40 Bistre 41 Saumon 42 Terre d'ombre 43 Rouge orangé 44 Brun noisette 45 Ocre brun 46 Gris argente 47 Vert réséda 48 Jaune paille 49 Gris noir

Het kleurpalet dat de ondergaande zon in het sneeuwkleed aquarelt

En uur later verlaat Glaasjes het hotel. Ondanks dokters verzorging heeft hij weinig oog voor het kleurpalet dat de ondergaande zon in het sneeuwkleed aquarelt. Resoluut richt hij zijn schreden richting Sirgursons residentie. Kort vernevelende ademstootjes markeren zijn kordate tred.

Hij bouwde zich een van veel binnen voorzien houten buiten, uitgevend op zee

Reder Sirgurson liet zich niet wegstoppen in één van die anonieme strokenflats. Hij bouwde zich een van veel binnen voorzien houten buiten, uitgevend op zee.

‘Koest, Bruno!’, opent hij de deur voor Glaasjes. Bevreemd bemonstert hij zijn bezoek.

‘Toch geen Tuborg-jeugd ontmoet, hoop ik?’, vraagt hij, doelend op de zwarte ringen rond Robs kijkers.

‘Nee, o nee’, wimpelt Glaasjes af, ‘ook het verzekeringsvak kent risico’s.’

Sirgurson gaat hem voor naar de bibliotheek. Veel boeken achter glas-in-lood en een aantal verfijnd uitgevoerde houten scheepsmodellen bepalen hier de sfeer. Toch al gauw een 75.000 gulden het bootje, taxeert Glaasjes uit het vuistje.

‘Glaasje, heer Glaasjes?’, informeert Sirgurson.

‘Nee, dank u. Ik wilde graag tot zaken komen, sinjeur Sirgurson.’

Glaasjes knipt zijn Samsonite open.

‘Mijn werk zit erop. Hier is mijn rapport. Zoals u weet hebben wij van Lloyds of London een naam hoog te houden in deze wereld. Elke zaak die bij ons wordt

aangebracht onderzoeken wij tot in de kleinste details. Regelmatig stuiten wij daarbij op informatie die voor personen, bedrijven of overheden een delicaat, ja soms zelfs explosief karakter heeft. Ook in uw geval speelt dit een rol, en ik verzoek u dan ook de grootste discretie te betrachten omtrent hetgeen ik u ga vertellen. Daar komt voor mij nog een persoonlijk belang bij, overigens. Door een ongelukkig toeval vertoeven twee van mijn kennissen hier in Godthåb, van wie er één, goddomme, newsgetter is. Er is mij veel aan gelegen dat zij zo weinig mogelijk weten van mijn activiteiten hier.'

'Kunt u ter zake komen, heer Glaasjes. Uw particuliere besognes interesseren mij bijzonder weinig', doet Sirgurson korzelig.

Koest, Bruno!

‘Wij van Lloyds of London hadden reeds eerder het vermoeden dat er iets gaande was in Disko-baai (A,2). Uw affaire noodzaakte ons dieper op die vermoedens in te gaan. Sinds gisteren heb ik zekerheid. De Amerikaanse geheime dienst gebruikt de baai voor proeven met magnetische overstraling. Ze zet mammoeten in als proefdieren. De gekloonde kanjers transporteert zij vanuit de Sovjet-Unie hierheen in olietankers.’²

Mammoettankers?

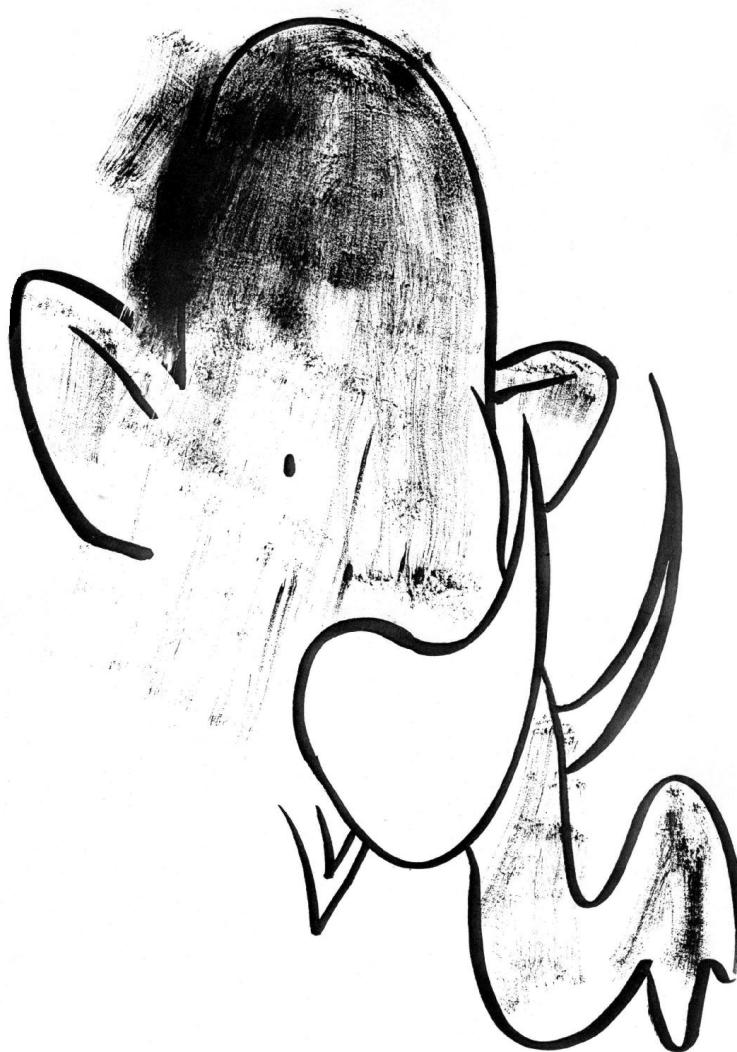
‘Mammoettankers?’

‘U zegt het, Sirgurson. Als gevolg van deze experimenten is de hele golfstroom langs Groenland vergeven van magnetisme, waardoor het water plaatselijk zelfs verwarmd wordt. Een prettig ogende zangeres heeft aan dit fenomeen waarschijnlijk haar leven te danken. Dit terzijde. In uw gekapseide schuit, sinjeur Sirgurson, troffen wij sporen van ivoor aan, benevens onderdelen van mammoeten.

² W. Disney, Dumbo, het vliegende olifantje, Hollywood, 1939.

Gisteren heb ik persoonlijk poolshoogte genomen in Disko-baai (A,2). Daar lag, ingedokt, de prachttanker Toni Boltini XII. De averij van dit schip laat een inbreukhoek zien die nauwkeurig aansluit op de waterlijnmolest van uw pakketboot. De cognossementen (lijst met scheepsladingen) vertelden mij dat de lading van de prachttanker bestond uit “onbewerkt ivoor”. U begrijpt, Sirgurson, dat hiermee de prehistorische flaporen worden bedoeld, waar ik zoëven van sprak. Onder ons gezegd en gezwezen, de knulligheid van de CIA kent geen grenzen meer, sinds het Congres de parlementaire touwtjes rond deze dienst zo strak aanhaalde.’

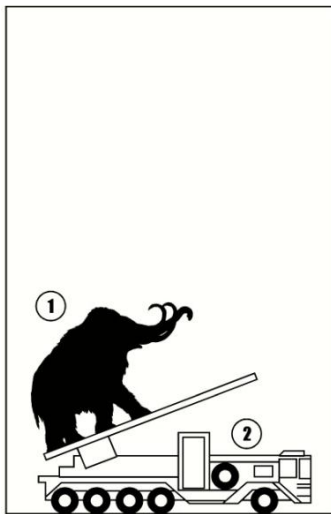
‘Niks gezegd en gezwezen. Heeft u bewijzen voor dit indianenverhaal?’

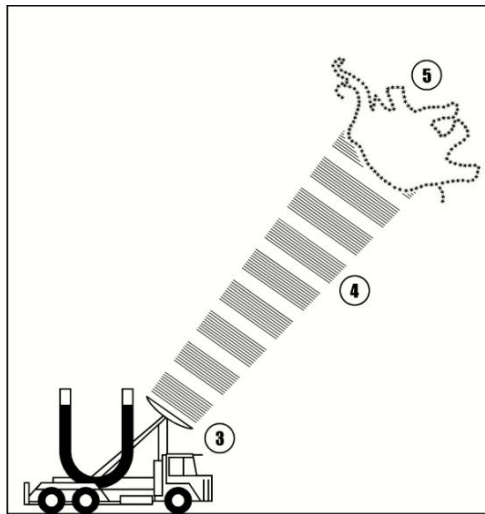
BILL VAN DER SLUIS

De prehistorische flaporen

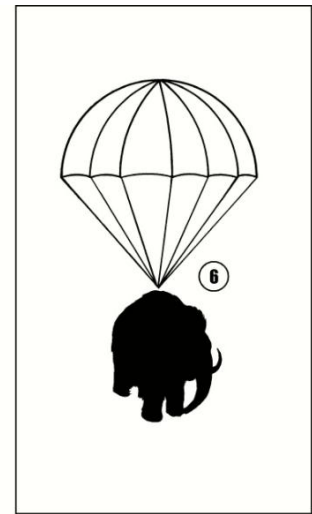
44

LAUNCH AREA

DEMATERIALIZATION AREA

RECOVERY AREA

- 1** MAMMOTH ON LAUNCHING RAMP **2** MAMMOTH TRANSPORT AND LAUNCH VEHICLE
3 MAGNETIC BEAM PROJECTOR TRUCK **4** MAGNETIC GUIDANCE AND DEMATERIALIZATION
5 EFFECTIVE DEMATERIALIZATION IN STRATOSPHERE **6** DEPLOYMENT OF RESCUE CHUTE

WEAPONS WEEKLY

‘Kopieën van de cognossementen (lijst met scheepsladingen) vindt u in mijn rapport’, klopt Glaasjes op het zalmkleurige mapje dat voor hem ligt.

‘U begrijpt, sinjeur Sirgurson, dat de door u ingediende claim niet gedekt wordt door de in de verzekeringspolis opgenomen overmachtclausule.’

‘Uw conditie lijkt me toch niet helemaal top, heer Glaasjes. U babbelt wat over zangeressen, mammoeten en journaille. Hoe competent - ’,

‘Als ik u was, Sirgurson, zou ik wat inbinden. Zoals ik het zie heeft u een ordinaire poging tot oplichting gedaan. U wist drommels goed dat uw boot niet met een ijsberg in aanvaring was gekomen. U wist van de CIA, en u gokte erop dat zij de aanvaring niet zou melden om het geheime karakter van haar activiteiten niet te schaden. Het ivoor en de mammoetrudimenten hebben u verraden, sinjeur Sirgurson. A propos, kan ik vanavond uw hond lenen?’

De ontredderde reder zegt geen nee. Glaasjes kijkt tevreden. ‘Ik moet er weer vandoor. Me opknappen voor het songfestival. Doet u geen moeite, we komen er zelf wel uit.’

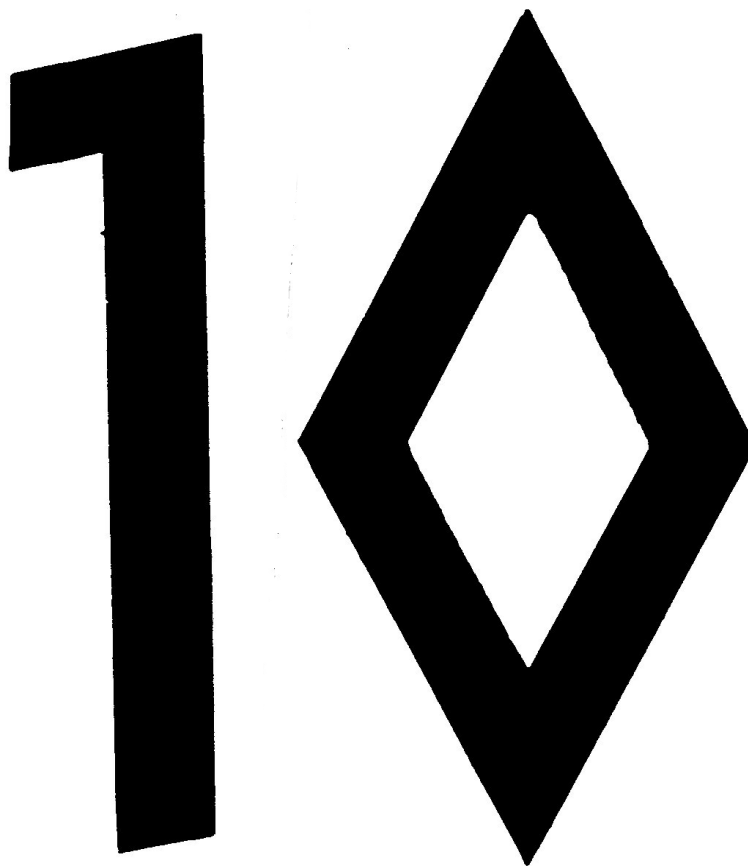
BRENNINKMEIJER

Als Sirgurson de deur achter Glaasjes hoort dichtvallen, rent hij naar de keuken. Radeloos slaat hij zich op de borst en leegt een fles aquavit boven zijn hoofd. De als avondmaal gedachte, verdwaasd in de gootsteen rondzwemmende kabeljauw wordt door Sirgurson levend verorberd. Een traditioneel Groense wijze van schuld bekennen. Triest staart hij voor zich uit. Zijn spel is uit, zijn dag verpest.

S. WEVE

Een traditioneel Groense wijze van schuld bekennen

EEN ONZAKELIJK GESPREK

De zon is het zenit ruimschoots gepasseerd. Van Boere verwijlt nog in de weiden van het weidse Hypnos. Hij droomt. Veertig harpistes ontlokken een hemelse melodie aan hun instrumenten. Van Boere's eerste symfonie. In de ereloge applaudisseert Rogier van Otterloo om het hardst. De zaal wordt donker. In de nok ontwaart Huub een lichtpuntje. Een stralenkrans wordt het. Hij, Huub van Boere, is de enige die het ziet. Er verschijnt een gezicht in de stralenkrans; een madonna van serene schoonheid. 'Maria!', gaat het met een schok door Huub heen. En ze lacht, ze lacht naar hem! Huub kan zijn ogen niet van haar afhouden. Maria geeft haar goddelijke goedkeuring aan zijn geesteskind, zijn gewrocht!

Een roffel op de deur van zijn hotelkamer brengt Huub in aardser sferen. Nog voor hij iets heeft kunnen zeggen gaat de deur al open. Een prikkeling treft zijn nostrillen.

'Geurt de Ruft', ruikt Huub.

« Opstaan boerke , werk aan de winkel »

boogie - woogie

by Hubert van Boere

cantabile con bravura (Ped. jeden halben Takt)
pedale ad ogni mezza misura

opstaan boerke, werk aan de winkel, opstaan boerke, aan de slag

*legato, ma non troppo,
sempre energicamente* *rit.* *a tempo*

opstaan boerke, koetje moet gemolken, opstaan boerke, 't is een nieuwe dag

con più di voce (ohne Daumen)

*egualmente,
tranquillo,
sopra*

p *senza Ped.*
Versachbg.
una corda

*animato
meno f*

melken zaaien eggen ploegen oogsten plukken rooien zwoegen

con slancio

opstaan boerke, werk aan de winkel, doet uw plicht met blijde lach

Opstaan, Boerke, werk aan de winkel

Daar stapt de courantier al binnen, en snelt langs koelkast, kleurenteevee en kommode naar de ramen. Met één machtige zwaai opent hij de gordijnen.

‘Opstaan, Boerke, werk aan de winkel’, sommeert Geurt, ‘vanavond is het jouw avond. Als alles goed gaat, tenminste.’ Hij kijkt naar buiten. Een versombering glijdt over zijn gelaat. Huub merkt het niet. Wel maakt hij van de gelegenheid gebruik achter Geurts rug langs de badkamer in te duiken. Vrienden, prima, maar zomaar in je nakie... nou nee.

‘Dat we niet weer gekidnapt worden, bedoel je’, grapt hij vanonder de douche, ‘nou, ik ben geen kid meer.’

‘Nee, Huub, dat niet precies. Weet je wat, ik ga nu naar beneden, naar het restaurant. Zal ik alvast bestellen?’

‘Ja, oké. Maar wat klink je toch weer somber en geheimzinnig, Geurt. Wat heb je toch?’

De klik van de in het slot vallende deur doet hem beseffen dat verder praten geen zin heeft.

DOCTOR VOGEL

Men kan hier genieten van een keur aan zowel inheemse als exotische specialiteiten

Tien minuten later betreedt Huub het reeds goed gevulde Interresto. De keuken van International staat internationaal hoog aangeschreven in Godthåb. Men kan hier genieten van een keur aan zowel inheemse als

exotische specialiteiten. Licht gebeitst beuken van tafels en stoelen, gecombineerd met heldergeel van tafellakens en wandbekleding verlenen de zaak een optimistisch cachet. Intimiteit waarborgen de schemerlampen die elk tafeltje bescheiden uitlichten.

Een wuivende arm leert ons muzikale genie de locatie van zijn gabber.

‘Jij ziet er goed uit’, prijst De Ruft de in galakostuum gestoken artist.

‘Wat bedoelde je nou daarnet?’, schuift Huub zijn stoel aan. De gravlax is reeds uitgeserveerd.

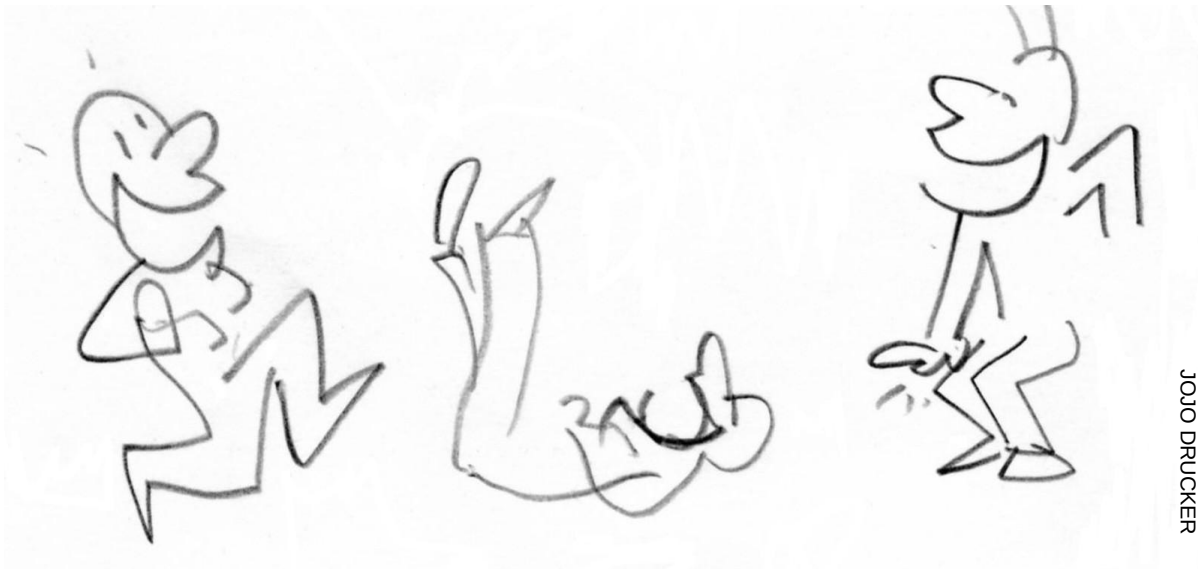
“Kabbelmie, kabbeljou” wordt zonder meer een knaller, Huub. Daar steek ik mijn hand voor in het vuur. Maar of Olga’s zangtalent en jouw kwaliteiten als arrangeur voldoende zijn om haar vanavond winnares te maken, betwijfel ik. Daarin spelen zaken een rol die groter zijn dan wijzelf.’

ROB STEENBERGEN

Daarin spelen zaken een rol die groter zijn dan wijzelf

Huub verslikt zich haast in de dillesaus. Dit is spekje naar zijn bekje. Groter dan onszelf! Er is meer tussen hemel en aarde... Niet voor niets werden Huub en Geurt spottend de Heiligen genoemd, vroeger, op het Werner von Brauncollege.

Niet voor niets werden zij spottend de heiligen genoemd

De Bres-Planète spelden zij uit, denksporten waren hun favoriet; vriendinnetjes... ach, baarden waren toen ook al niet populair. Klasgenoten begrepen toch niet wat van wezenlijk belang was. Pogingen om hun ideeën te verbreiden middels de door hen in « Karma » omgedoopte schoolkrant liepen stuk op een persoonlijk ingrijpen van de rector. Wat een tijden waren dat...

‘Vertel op, man!’

De Ruft schuift zijn robbespekstoofpot terzijde.

‘Het is Glaasjes, Huub.’

‘Glaasjes?’

‘Glaasjes. Weet je nog van het schoon gebouwde Pupa?’

‘Natuurlijk.’

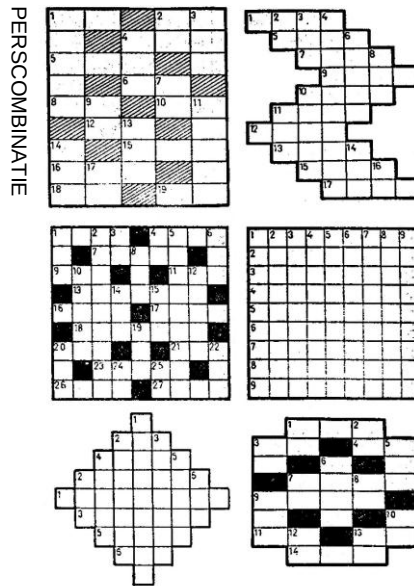
‘Wij zagen het wonder, nietwaar. Maar met Rob erbij, niks, niente, nulla. Waar lag dat aan? Onze op hol geslagen fantasie? Of had Maria die dag toevallig geen zin? Of was het Glaasjes?’

‘Maar hoe - ’

‘Olga. Olga lag in het water. Wij stonden aan de railing. Geef toe, Huub, dat wij in stilte tot onze God baden, opdat zij gered werde. Wij wilden dat zij het zou halen. En ze heeft het gehaald, ogenschijnlijk spottend met alle natuurwetten. Wij waren erbij. Waar was Glaasjes? In de lounge. Hij kwam pas kijken toen ze al weer hoog en breed op het dek stond, om zich laag te verlustigen aan de zangeressebusten die haar natte jurk zo opwindend deden opbollen. Glaasjes is nooit veel meer geweest dan een platte flamoezenpeuter.’

‘Ja, da’s waar.’

‘Precies. Glaasjes gelooft alleen in datgene waar hij met zijn kleffe knuistjes in knijpen kan. Rob is bevooroordeeld. Wat hij niet wil zien, dat ziet hij ook niet. Die man staat nergens voor open. Olga had wat hem betreft net zo goed ten onder kunnen gaan. Wij, Huub, wij staan wel open voor het wonderbaarlijke. Met heel ons wezen wilden wij dat Olga bleef leven. Wij zagen Maria huilen en Olga bleef in leven.’

Denksporten waren hun favoriet

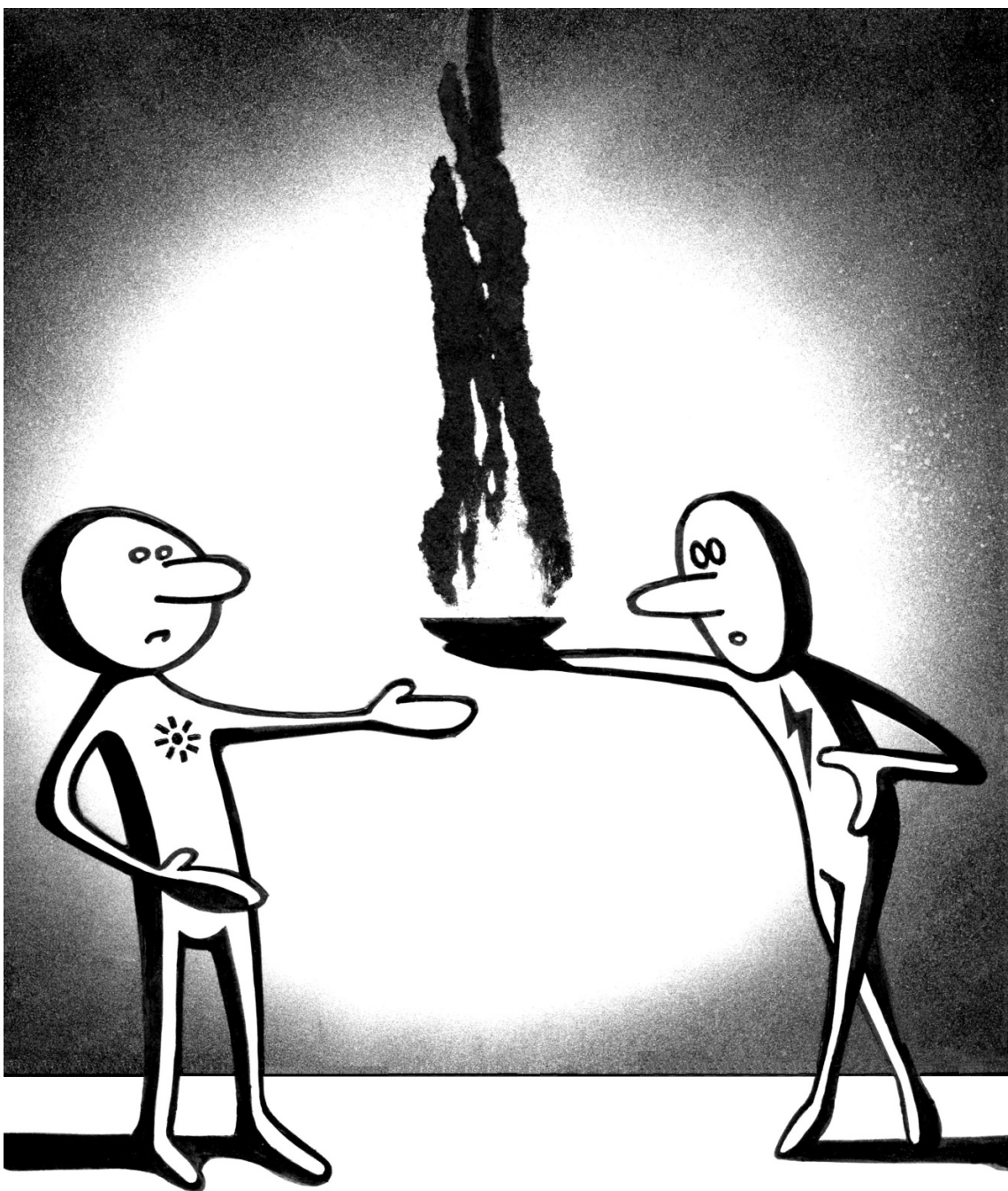
‘Maar met die mammoeten dan? Daar was Rob toch ook bij?’

‘Dan vergeet je dat hij op dat moment een blinde kip was. Hij zag niets en wij spraken niet over wat wij zagen. Door ons open te stellen waren wij getuige van een gebeurtenis waarvan het verstand zegt dat ze slechts tienduizenden jaren geleden kan hebben plaatsgevonden. Mammoeten, lang uitgestorven glaciale parafernalia... ongelofelijk, niet? Overigens zie je hier nog eens mijn stelling bevestigd, dat een goede journalist zelfs het meest onwaarschijnlijke verhaal serieus dient te nemen. Ga er achteraan! Check and double check! Zo is ook mijn newsagency groot geworden, Huub!’

Gepaste trots klinkt door in de laatste woorden van de nieuwsgager.

‘Begrijp ik goed, dat je eigenlijk wilt beweren dat dingen gebeuren, alleen doordat wij dat wezenlijk willen?’, analyseert Huub.

‘Dat is een exacte weergave van mijn bewering, Huub. Wezenlijk willen is gebeuren. Maar voordat je me van zweverigheid beticht, zal ik je even de hard facts uit de doeken doen.’

Neem het licht

‘Neem het licht.’ Met verhitte vingers draait Geurt de gloeilamp uit de schemerfitting. ‘Dat kunnen we beschouwen als deeltjesfenomeen maar even zo goed als golf fenomeen. ’t Is maar hoe je ’t bekijkt.’

‘Kijk me niet zo aan Geurt, straks beschouw je mij nog als golfffenomeen.’

‘Midgetgolf dan zeker.’³

‘Luister Hubert. Zoals je weet wordt er in de quantummechanica van uitgegaan dat uiteindelijk, op basisniveau, de waarnemer medebepalend is voor het resultaat van de waarneming. Deze wereld laat zich niet meer beschouwen zonder waarnemer, sterker, bestaat niet buiten een waarnemer om. Wij, de Heiligen, zien dingen die anderen niet zien, terwijl we naar hetzelfde kijken. Erg is dat niet. Een ieder ziet wat hij wezenlijk wil zien. Maar wat wil nu het geval Glaasjes? Hij beïnvloedt niet alleen zijn eigen waarneming, maar ook die van anderen. Wanneer wij, op hetzelfde moment dat Rob keek, het Mariabeeld wél hadden zien huilen, en hij niet, was er niets aan de hand geweest. Zijn hoongelach zouden we op de koop toe hebben genomen. Maar zo ging het niet; ook wij zagen Maria niet huilen! Glaasjes heeft een kracht, een kracht waarmee hij de gebeurtenissen aan zijn al dan niet bewuste wil onderwerpt, Huub. Hij steelt waarnemingen, hij vervalst ze, hij tolereert geen andere opinie dan zijn helse taxatie toelaat! En je weet hoe hij over Olga denkt, Huub! Een lekker wijf, excusez le mot, meer niet. Voor Olga’s kansen op het songfestival geeft hij geen cent, weet je nog? Als hij vanavond het festival met eigen ogen bekijkt, zal hij de jury op een dwaalspoor brengen. Glaasjes is een gevaar! Voor jou, voor Olga, voor de wereld. Als je het mij vraagt, komt dat stuk ongeluk van Gene Zijdel! Wij moeten ingrijpen, Gabriël! Rob mag het festival niet zien!’

Huub heeft elk woord van Geurt als een drogerend middel ingedronken. In trance staart hij voor zich uit.
‘Rob mag vanavond niet toezien. Ik ben verantwoordelijk; voor mijzelf, voor de muze, voor Olga en voor Europa. Ik kan niet terug. Een heilige taak voor Gabriël.’

‘Het zwaard der gerechtigheid zal zegevieren’, spreekt Huub effen.

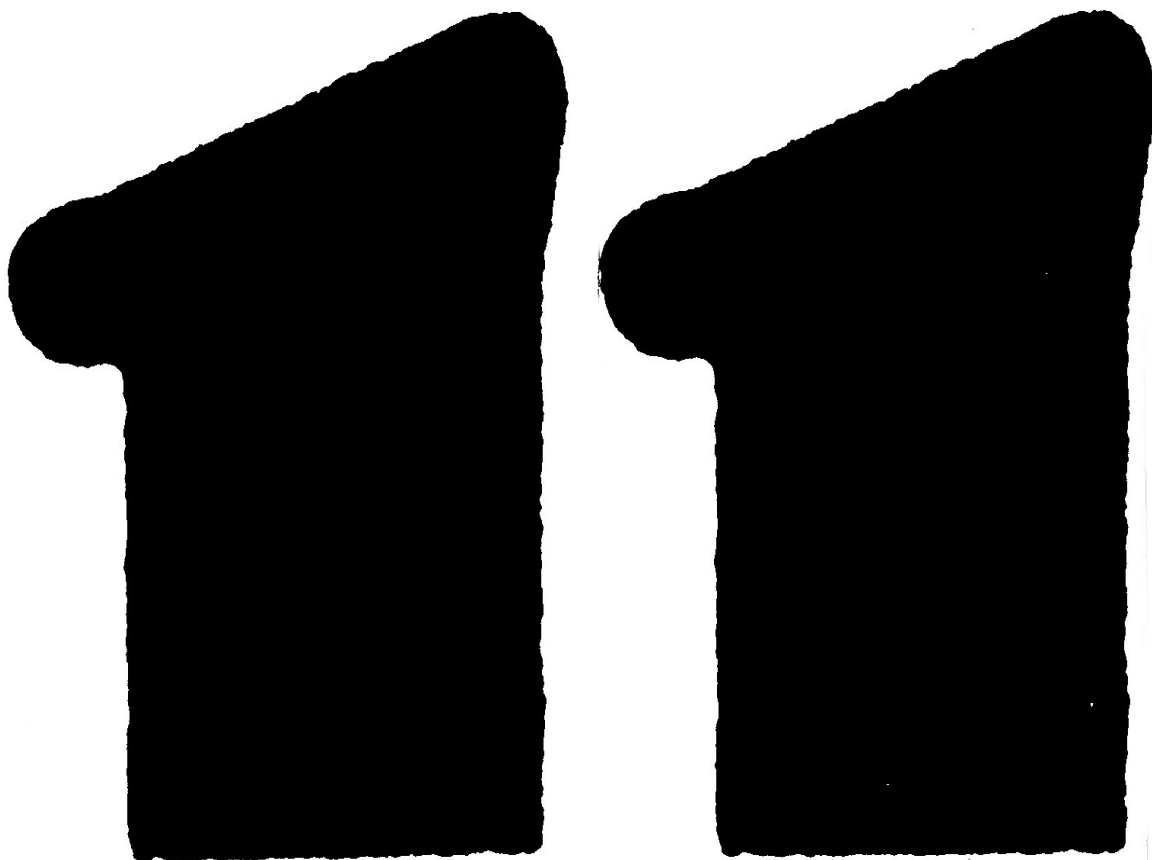
‘Fijn. Ik wist dat ik op je kon rekenen. En nu’, Geurt werpt een blik op zijn horloge, ‘snel naar Per. Dan hebben we nog de tijd hem in te seinen.’

Zijn tafelenoot knikt verstrooid.

³ Even breekt een brok verfijnde collegehumor door in Groenland. Hier voelen de kameraden elkaar rücksichtslos aan. Dankbaarheid doortintelt hen. Dat ze dit mogen meemaken. En dat in dit klimaat. Humor kent geen grenzen. Vriendschap evenmin. Een prachtmoment.

Midgetgolf dan zeker

PER TAXI

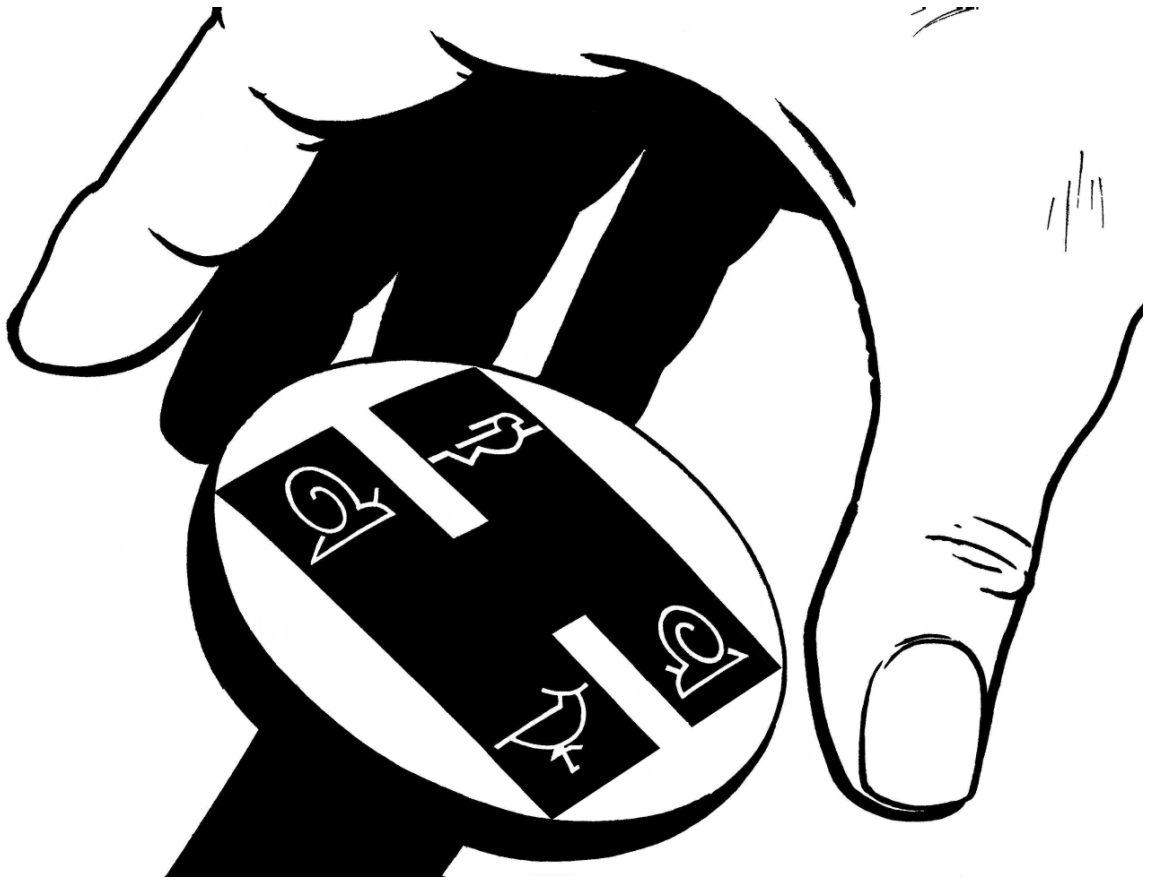
Geen minuut later stappen ze in de al driftig pruttelende taxi.
‘Nee heren, nee, benen gespreid graag, aan weerszijden van het wiel.
Anders kunnen we kantelen.’

Huub en Geurt verdelen hun gewicht zo goed mogelijk over het chassis.

‘We hebben haast chauffeur.’

‘Ik gooi hem in de hoogste versnelling, heren.’

De taxichauffeur, een atletisch gebouwde Groen, een Alaska bungelend uit zijn mondhoek, schuift zijn pet naar achteren, strekt een gebruinde arm uit zijn lederen jack, omvat met ge oefende hand trefzeker de versnellingshandle en schakelt feilloos op. De taxi zet zich gezellig snorrend in beweging. De pook verschuift van ‘slak’ via ‘kievit’ naar ‘haas’. Na enige minuten worden de eerste voetgangers ingehaald. Dan begint de Reliant Rialto er echt zin in te krijgen. De snelheidsmeter slaat angstwekkend ver in het rood. Voorbijgangers vermaken zich met een troep kleuters die zijn uiterste best doet op steps de taxi in te halen.

Ik gooi hem in de hoogste versnelling, heren

Zacht zoemt de hallofoon in mijn vestibule.

‘Hallo’, neem ik op.

‘Wij zijn ons, Per’, kraakt het in mijn oor. Ik druk open.

Twee paar voetstappen klossen door het trappenhuis. Dan staan Huub en Geurt hijgend voor me.

‘Wat zijn jullie vroeg, jongens!’

‘Ja, sorry. Ik hoop dat we de lieve Ine en jou niet ontrieven, maar we willen je opinie horen over een belangrijke quaestie.’

‘Lieve Ine ligt met een zware migraine te bed, maar kom binnen.’

Ik ontmantel het tweetal. Geurt en ik zijgen neer in mijn zitkuil. Huub blijft liever staan. Afwezig staart hij naar mijn zeldzame collectie parapluïes die de lange muur van mijn hùskammer siert.

‘Het gaat hierom.’ Geurt doet zijn verhaal. Ik vat de quaestie samen.

‘Curieus. Dus jullie menen dat dingen gebeuren die jullie willen?’

‘Wezenlijk willen, ja’, trekt De Ruft zijn knickerbocker recht.

‘En in dit geval wenst Glaasjes iets wezenlijk anders dan jullie?’

‘We hebben het in Goedhuisterveen uit zijn eigen mond vernomen.’

‘En dat betekent dat Glaasjes geen getuige mag zijn van het zangconcours?’

‘Geen getuige. Gerechtigheid moet zijn’, buldert Van Boere plotseling zijn eerste bijdrage aan de discussie.

We zijn er stil van.

Zoals de ijsbeer geruisloos de walrus besluipt, die zich wentelt in de zomerzon en zich niet bewust van onheil. Hij heeft zich juist met log flippergeklepper en -geplas op de ijsschots geheven. Juist zo bekruipt mij het inzicht.

Ze zijn gek.

Een onzalige gedachte doorwoelt mijn gemoed. Deze twee kan ik voor mijn arretje spannen. Zij willen Glaasjes kapot gooien. Scheissbergen wil niet minder. Ik besluit tot actie over te gaan.

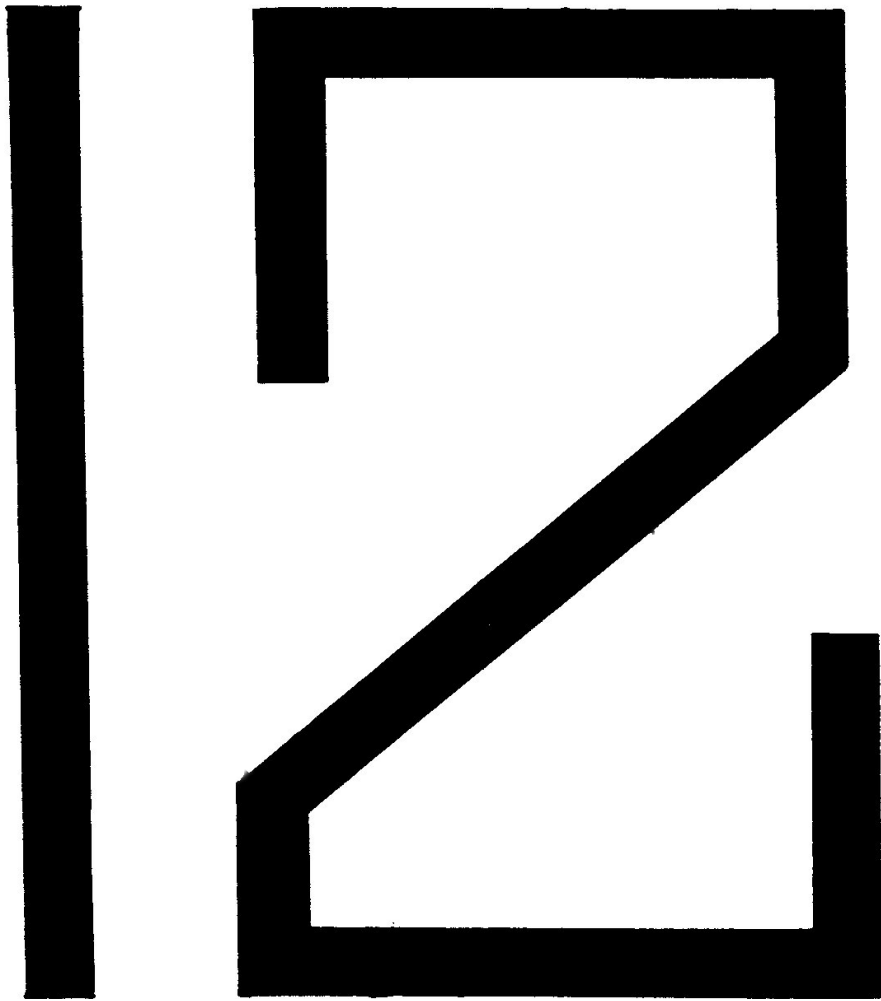
‘Je doet me verstoeld staan, beste vriend, maar je weet dat ik je niet a-serieus kan nemen. Daarvoor zijn reeds te vaak curieuze waarheden aan de haag van je tanden ontsnapt.’ De opwindende over mijn duivelse plan doet mijn taalgebruik weinig goed. Maar goed. Ik speel de zaak low-profile.

‘Je hoort wel vaker vreemde zaken die waar blijken.’ En na nog wat geneuzel: ‘Waarlijk grote mensen nemen hun verantwoordelijkheid wanneer de tijd daar is.’

Ik zie dat deze woorden indruk maken op mijn vriend. Van Boere is al helemaal niet meer van deze wereld. Nadat ik aldus mijn kwaadaardig zaad in goede aarde heb zien vallen, stel ik voor naar de Evenementenhal te gaan. Het Eurovisiesongfestival staat te beginnen.

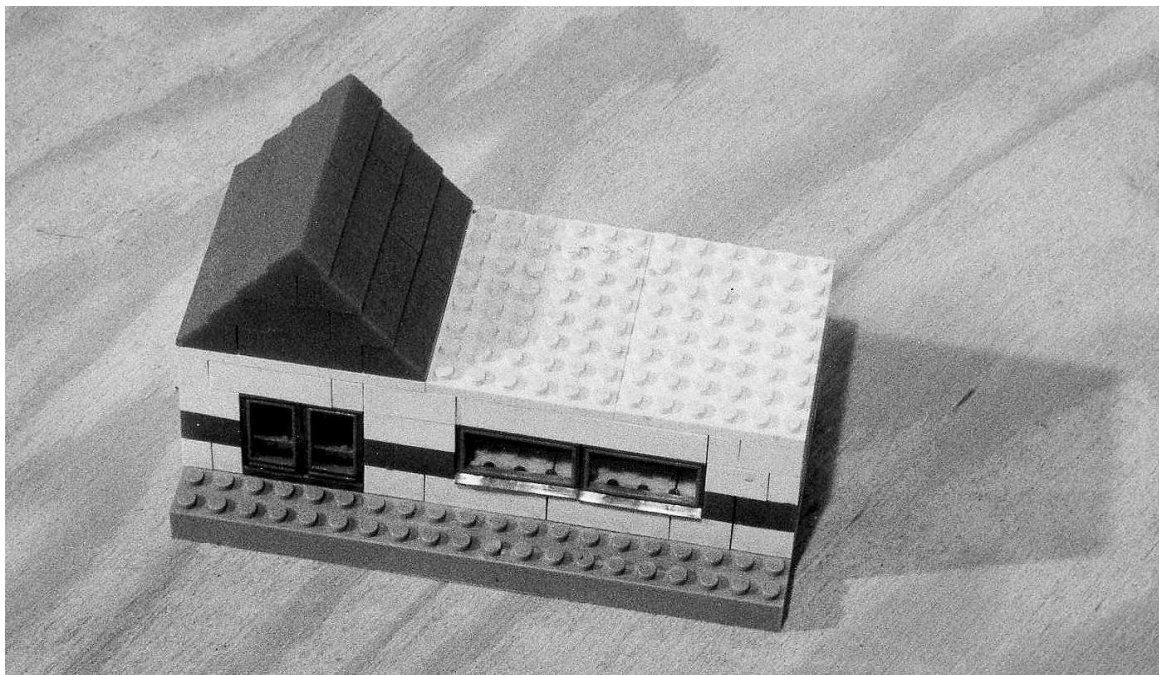
Achter mij in het trappenhuis hoor ik niet dat Huub tegen Geurt zegt: ‘Ik vertrouw die Knudsen niet. Een draaikont. Zijn hart zit niet op de goede plaats, Petrus.’ Had ik het maar wel gehoord.

⁴ Normaal gesproken hoort dergelijk volk in Vast Hoes, de gesloten afdeling van Los Hoes in Nusselte, waar mijn Hollandse penpal, districtspsychiater Aard van de Klacht, bewindvoert.

GEEN GENADE VOOR GLAASJES

Voor we de Evenementenhal binnenstappen werken we, for traditions sake, nog een gekookt mootje kabeljauw naar binnen bij het visstalletje. Binnengekomen kijk ik de foyer rond. Het is hier dringen geblazen. Ik zie dat het publiek uit alle delen van de wereld is toegestroomd. Van Ivriet tot Grieks, van Portugees tot Noors; ik zou een plank vol Berlitzgidsen nodig hebben om mij met de ons omringende zangliefhebbers te verstaan. In het gedrang verlies ik mijn gasten haast uit het oog. Daar vang ik gelukkig de blik van Huub. Wat kijkt die man trouwens verwilderd, zeg. Ik begrijp wel dat hij onder dubbele druk staat, én vanwege Olga, én vanwege Glaasjes, maar toch, moet hij mij daarom zo hatelijk aanstaren?

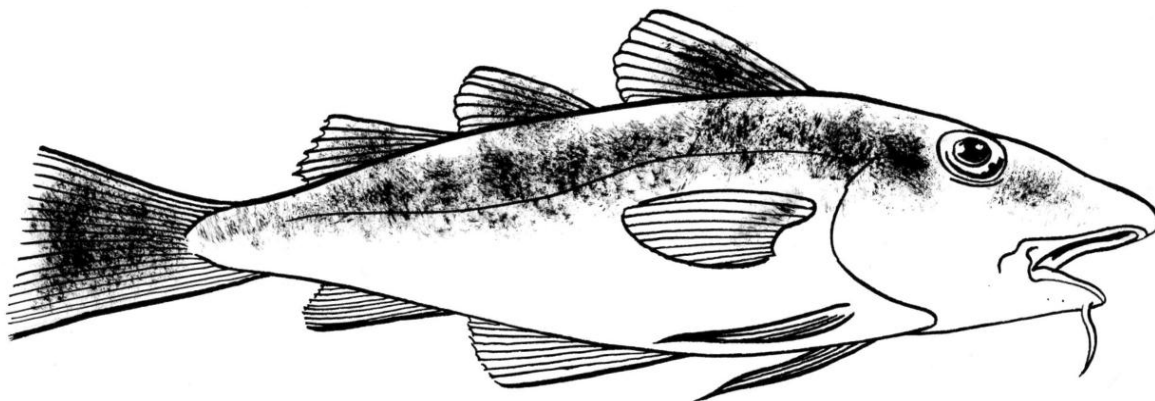
De Evenementenhal

‘Huub, alles goed met je?’, groet ik vriendelijk.

‘Gabriël is mijn naam. Ik heb een taak te vervullen.’

‘Geurt’, trek ik de aandacht van mijn collega, ‘ik geloof dat Huub -’

Maar ik krijg de kans niet mijn zin af te maken. In een snelle beweging grist Huub van Boere een brandweerbijl van de muur. Zijn neusvleugels staan wijd uiteen te trillen. Langzaam heft de musicus het letale werktuig op. De menigte deinst achteruit.

For traditions sake

BOR STEUNHAMER

De menigte deinst achteruit

Weer slaat Gabriël toe.

‘Huub, nee, niet doen, ik ben het, Per!’, probeer ik mijn hachje te redden.

‘Ik ben Gabriël, ik heb een taak te vervullen’, klinkt het nogmaals uit de mond van mijn kennis, waaruit ik nu duidelijk een zwavelachtige walm ruik. Bloed sijpelt langs zijn onderkin. Het is weerzinwekkend om te zien.

Plots doorklieft de bijl de poollucht. Mis.

Ik sidder. Weer hakt de waanzinnige arrangeur toe. Een felle pijn schiet door mijn hoofd. In de foyerspiegel zie ik hoe mijn schedel splijt. Als in een vertraagde film springt mijn corpus callosum in een nagenoeg perfecte parabool uit mijn schedelholte weg. Een veeltalig gekrijs stijgt op uit de schare. Een tweede inslag treft me nu zijdelings onder een hoek van 45°, juist onder mijn linkeroor. Ik schreeuw het uit, tot het scherp van de bijl ook mijn tongriem doorsnijdt.

‘Dat is één. Nu Glaasjes’, borrelt het diep uit Gabriëls keel.

‘Dit gaat mis’, zijn de laatste woorden die ik, eens een zo fiere Eskimo, kan denken.

Ook Geurt bemoeit zich ermee. Met overslaande stem wendt hij zich tot het verbijsterde songfestivalpubliek. Als een biddende havik fladdert hij bezwerend met zijn armen.

‘Rustig mensen. Dit lijkt wreed, maar is het niet. Dit is gerechtigheid. Wij zijn de Heiligen, Petrus en Gabriël. Wij hebben een taak. Wij komen u redden. God vindt dit goed.’

‘Gelul!’, roept een omstander.

Met een sprong is Gabriël bij de heckler en hieuwt de ongelukkige dorsoventraal in tweeën.

‘Papa’, klinkt een verschrikte meisjesstem.

‘Stilte! Wij hebben een boodschap’, herneemt De Ruft het woord. ‘Rob Glaasjes, van Lloyds of London, is de duivel. Hij wil het kwade. Hij heeft het kwade oog. Wat hij ziet gaat stuk. Waarnemer beïnvloedt waarneming. Het gaat om het wezenlijk willen. Wij moeten hem vinden. Wij vragen u: waar is de duivel Glaasjes?’

‘Met mijn hond in de kleedkamer van mevrouw Roll.’ Het is Sirgurson.

Heel even houdt Van Boere in. Met bloeddorlopen ogen kijkt hij Sirgurson aan.

‘Glaasjes, Glaasjes, Glaasjes’, prevelt hij, ‘kleedkamer Roll. Opzij schapen, laat uw herders door.’

De toeschouwers ruimen baan. Bloed druppelt richting kleedkamers.

DOUG DEWEY

O, Rob

‘O, Rob, het was heerlijk. Hij is inderdaad klein, maar stevig en ontzettend fijn.’ Teder omvatten zangeressenvingers het lid van de verzekeringsman.

‘En voor het grovere werk zorgt Bruno hier’, geeft Glaasjes Sirgursons hond een klopje.

‘Mijn gedachten laten je niet meer los, Rolletje.’

‘O, Rob.’

‘Ik begeer je meisje, ik wil nog eens,’ orgelt Rob.

‘O, Rob.’

De zangeres is verrukt.

Hoe grillig is niet het lot om haar nu, na alle ontberingen, op het moment dat het succes voor de deur staat, een nieuwe liefde te doen vinden.

‘Kabbelmie, kabbeljou’, neuriet ze zachtjes.

Haar mollig lichaam dringt zich zowat in de torso van Glaasjes. Zijn roede zwelt. Haar lippen omstulpen de eikel van haar kersverse minnaar. Teder trekt Glaasjes zijn augurk terug. Hij kust haar mango’s tot meloenen. Rolls dijen wijken aangenaam uiteen. En daar recht de banaan van de taxateur zich in de pruim van de zangeres; Rob’s walnoten beklossen Olga’s perzikhuid. Bevruchting bezegelt hun liefde.

‘Aaa’, kreunt Rob.

De deur zwaait open.

‘Ooo’, gilt Olga.

Een reusachtige bijl boldert binnen. Met een ijselijke gil springt een gedaante, toch nog menselijk, bebloed en verwilderd de ruimte in. Rob en Olga stuiven uiteen.

‘Mijn God, Huub van Boere!’, krijt Rob Glaasjes.

‘Gebruikt gij de naam des Heren niet ijdel, addergebroed. Gij zijt de duivel. Uw ogen deugen niet.’

‘Welnee, Huub, ik ben Rob Glaasjes, van Lloyds of London, kijk maar’, probeert hij Huub tot inkeer te brengen.

‘Zwijg, Lucifer, zwijg!’

Sirgursons hond heft een gehuil aan, dat al snel wordt overgenomen door de troep sledehonden die buiten geparkeerd staat. ‘Gevaar, gevaar!’, luidt de inhoud van deze primitieve boodschap.

Ook De Ruft verschijnt nu en sluit de deur achter zich.

‘Gabriël, het uur der wrake is daar. Laat uw hand Gods wil uitvoeren.’

Onmiddellijk hakt Van Boere in de buik van Glaasjes. Manmoedig tracht deze zijn uitpuilende darmen terug te stoppen.

‘Gij moogt niet zien’, krijst Van Boere en verbrijzelt het heupgewricht van zijn vriend.

SANDVIK

Een gedaante, toch nog menselijk

‘Jongens, hou op, hou in vredesnaam op.’ Olga Roll wordt niet verhoord.
Weer slaat Gabriël toe.

‘O God, zijn pielemoos’, roept de zangeres vertwijfeld.

‘Dood, duivel, dood!’, gilt Van Boere.

Hij hakt Glaasjes’ ledematen af. De poseur is nu machteloos.

‘Zijn ogen, Gabriël, zijn ogen’, sist De Ruft en overhandigt de arrangeur de hete krultang van Olga. ‘Het oog van het kwaad, brandt uit, brandt uit!’

Van Boere grijpt de krultang. Glaasjes trekt groen weg. Hij ziet de tang gelijk een sissende sampan op zijn donkerblauwe kijkers afkomen. In een verzengend gespetter stopt zijn linkeroog met kijken. Hetzelfde lot is het rechteroog beschoren.

Glaasjes lijkt uitgeschakeld. Van Boere komt weer tot zichzelf.

‘Sorry Olga. Dit was noodzakelijk. God had me nodig. Glaasjes had het kwade oog.’

Dan wendt hij zich tot De Ruft.

‘Doe maar weer gewoon, Geurt, het is voorbij.’

Olga zit snikkend in de hoek van de kleedkamer.

Dan gaat de deur open. Twee MP's, gorilla's gelijk, springen ter weerszijden van de deuropening in de houding. Hun gewelfde borstkassen garanderen doorgang aan een, in onberispelijk kolonelskostuum gestoken, rijzige vijftiger. De vierkante kaken, omkranst door grijzende slapen in een voor het overige donker krullende coiffuur, verraden een geen tegenspraak duldende, onverzettelijke wilskracht.

'De prinsemarij', zenuwt De Ruft.

Strategisch in het midden van de kamer, de grote handen krachtig in de zij geplaat, overziet de driester de situatie.

'What a mess. Well done, boys', klinkt het zwaar uit zijn mond.

'Hoebedoelu?', piept Van Boere ongemakkelijk.

Staalblauwe ogen doorboren zijn hersenpan.

'Don't worry kid, ik regel het wel even voor jullie.'

'Mag ik vragen wie u bent en wat u hier te zoeken heeft?', herneemt De Ruft zich.

'Scheissbergen, pleased to meet you.'

Joviaal schudt Scheissbergens harde vuist het paphandje van Geurt.

'Maar één ding begrijp ik niet. Mind you, wonderful job, daar niet van, maar waarom Knudsen zo toegetakeld? Of heb je soms uitgevonden dat Knudsen een dubbel is?', vernauwen zijn ogen zich.

'Anyway, dat bespreken we later wel. Nu is het zaak hier weg te wezen, voordat de hel hier losbreekt. Bezijden, er is hier weinig meer te doen, nu dat jullie Groense song gecancelled wordt. Ik neem tenminste aan, miss Roll', wendt hij zich onverwacht tot de snikkende chanteuse, 'dat u zich niet in staat voelt om on stage te gaan, is het wel?'

'Ik... ik ben geschokt', schokschoudert Olga.

'Just what I've been thinking. We zullen u een lift geven terug naar het hotel.'

'Ben je raar', bemoeit Van Boere zich er tegen aan. 'Dan is alles voor niets geweest.' Vragend trekt Scheissbergen zijn borstelige wenkbrauwen op.

'Wat nu weer?'

'Olga, kindje, je moet zingen.' De arrangeur vecht voor zijn zaak: 'Denk aan de triomf die je wacht. Heb vertrouwen meisje, met ons erbij word je zeker nummer één.'

Olga's gemoed is verscheurd. Ambitie en rouw strijden om voorrang.

'Zou je denken?', mummelt zij hoopvol.

'Wij willen wezenlijk dat jij wint, Olg. Met ons in de zaal staat niets je roem in de weg. Rob zou het niet anders gewild hebben.'

Er gebeurt iets met Olga.

‘Goed dan. Maar ik doe dit voor Rob, niet voor jou.’

Geërgerd heeft Carl H. Scheissbergen het sombere tafereeltje gadegeslagen. Wat Roll doet ligt nu buiten zijn macht. Maar wat die kaaskoppen betreft, die moeten hier weg, en snel. Zij weten teveel.

‘Corporal’, wenkt hij één van zijn kleerkasten, ‘the loot.’

De rots grijpt iets uit de gang.

‘Dit’, zegt Scheissbergen, wijzend op de dikke zakken geld die de bulldozer onaangedaan omhoog houdt, ‘is voor jullie’. En dit’, trekt hij twee biljetten uit zijn borstzak, ‘zijn twee enkeltjes Zuid-Amerika. En nu, moven! Make it snappy!’

Scheissbergens orders volg je maar beter zonder tegensputteren op, voelen de beide zondagsfilosofen haarfijn aan. Oprukkende hulken onderstrepn nog eens de juistheid van hun conclusie. Gemelijk verdwijnen Huub en Geurt achter Scheissbergen aan de kleedkamer uit. Witgehelmden kolossen sluiten de formatie. Olga blijft eenzaam achter. Zal zij het redden zonder de steun van haar muzikale toeverlaat?

PERRY SPORT

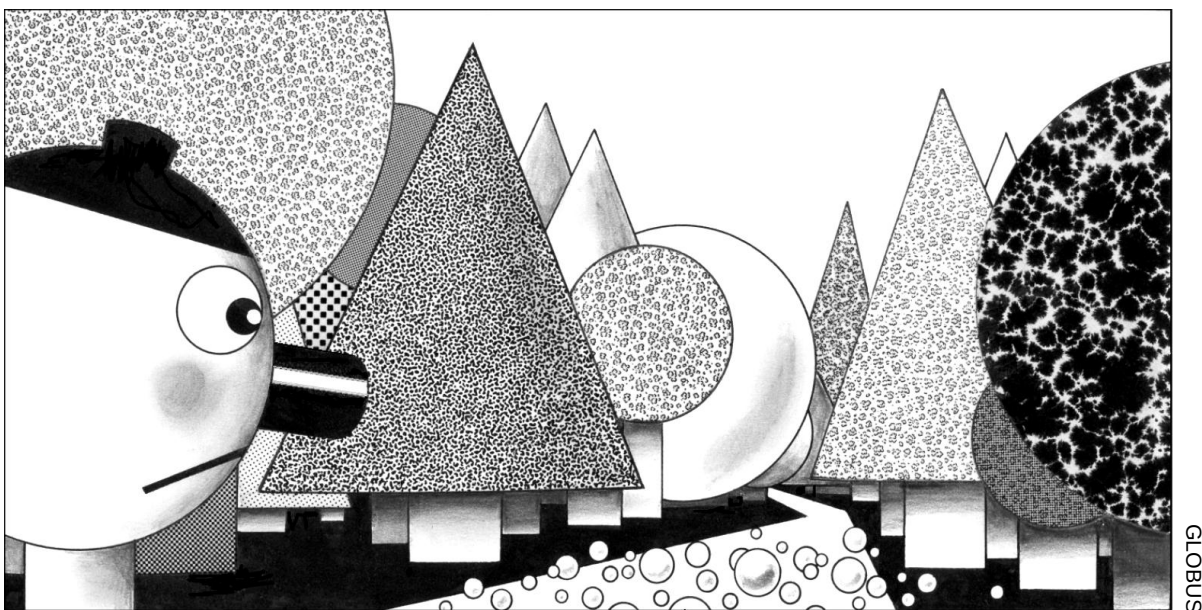
De rots grijpt iets uit de gang

Neen, ze redt het niet. Die avond in Godthåb, de zaal nog onrustig na het bloedbad, toont de Hollandse équipe haar kwaliteiten met de onverwoestbare ballad “O, vruchtbare akker van mijn dromen”. Geschreven door Joost Nuissl, gedirigeerd door Dolf van der Linden (wederom) en gevoelig vertolkt door het Hotchpotch-ensemble, sleept dit fijne stukje muziek de trofee voor Olga’s neus weg. Zij moet genoeg nemen met een tweede plaats. De Europese commissie zal een nieuwe truc moeten verzinnen om Groenland weer in het Europese gemeenschapsgareel te krijgen.

EPILOOG

Tussen het geboomte door voert een gul bebloemd pad naar een witgeschilderde waranda. Daarachter de omtrekken van een ruim bemeten houten haciënda op palen. Vanuit de opengeslagen deuren mengen zachte stereoklanken zich met de onophoudelijke diergeluiden in de Paraguayaanse groene hel, die men van oudsher oerwoud heet. De twee mannen op de waranda, gebaard, gehoed en gehuld in hoogpolige monnikspijen, neuriën mee. Ze trommelen de maat op de leuning van hun rieten stoelen. 'Kabbelmie, kabbeljou', klinkt het vanonder donkere zonnebrillen. 'Kabbelmie, kabbeljou' staat ook in sierlijke krullen boven de deuren geschreven. 'Kabbelmie, kabbeljou', zoemen de koele cuba libres op het tafeltje. 'Het lied is inderdaad de knaller geworden die jij mij beloofde, Geurt, maar het songfestival winnen deed het niet.' Huub van Boere schudt zijn hoofd. De in zijn lange manen gevlochten bellen maken een oorverdovend kabaal.

Tussen het geboomte door voert een gul bebloemd pad ...

‘Houd je hoofd toch stil, Huub, straks wek je buurman Mengele nog’, ergert Geurt de Ruft zich aan de nieuwe outfit van zijn nu schatrijke vriend, ‘je weet hoe die kan barsen.’

Huub schrikt zichtbaar. Voor buurman Mengele hebben de ballingen te veel ontzag. Ze mijmeren verder.

‘Ik kan toch maar niet begrijpen waarom die Scheissbergen ons hier heeft neergezet in dit goed verwarmde en dito verlichte palazzino. De Groense justitie schijnt het niet zo op te hebben met godsgerichten, zei hij. Maar zijn bom duiden vergoedt veel.’

‘Aardige mensen trouwens, die ooms en neven van hem die hier in de kraal wonen, al zijn ze wel nogal Duits angehaucht.’

‘Ja, dat maakt het geheel wat unheimisch.’ Er valt een stilte, die De Ruft gebruikt om ‘Kabbelmie, kabbeljou’ weer op te zetten.

‘Toch, Geurt, als Scheissbergen ons nog de gelegenheid had gelaten Olga te aanschouwen tijdens haar optreden... zij had wel zeker met de erepalm van het Eurovisiesongfestival gaan strijken.’

Geurt aarzelt nog of hier Werner von Braun-humor het vochtighete reuzenbos binnentrekt, maar Huub is al verder.

‘Met onze wil ware dat een fluitje van een cent geweest. “O, vruchtbare akker van mijn dromen” is toch van een lager artistiek allooi. Hoor dat warme staccato van die harpen toch eens’, verwijst hij naar de passage instrumentarium die juist

uit de luidsprekers tuimelt. Met gemengde gevoelens staart hij naar het lijstje ‘Wereldhits die het Eurovisiesongfestival nimmer wonnen’ in zijn linkerhand.

Geurt schenkt zijn maat nog eens in.

‘Moed houden, Huub. Over twintig jaar is het verjaard, zei Scheissbergen, en dan zijn we er weer helemaal bij.’ Hij pakt een krantenknipsel van tafel. ‘CIA-experimenten stopgezet in Groenland.’ Zijn blik glijdt over de tekst, en dan omhoog naar de hemel. Geurt weet zijn heiland daar de wacht te houden. Resoluut frommelt zijn hand de reportage tot een proppapier.

